

ΙΛΙΣΣΟΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 15 Ἰουνίου 1868. | ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Β΄.

ΗΥΡΡΩΝ Ο ΠΛΕΙΟΣ.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἤρξαντο διασθειρόμενα τὰ αὐστηρά καὶ ἐνάρετα τῶν Ἑλλήνων ἦθη· ἰδίως μετὰ τὴν ἐξουδένωσιν τῆς πολιτικῆς ἰσχύος τῶν Ἀθηνῶν καὶ πασῶν τῶν ἄλλων πόλεων ἡ διαφθορά αὕτη ἐξενίκησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε κατέκλυζεν ἡδὴ καὶ αὐτὰ τὰ τυχόν σωζόμενα λείψανα τῶν ἠθῶν τῆς εὐκλεοῦς ἐποχῆς. Οὐδεὶς ἐσκέπτετο τὴν δόξαν τοῦ Θρακυβούλου, καὶ ἀντὶ τῶν παιάνων τοῦ Τυρταίου, περιεφέροντο εἰς τὰ στόματτα τῶν Ἀθηναίων οἱ ἐξῆς στίχοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυσίου, μισοῦντος τὸν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας πόλεμον :

Ὅσω δ' ἴδιονα
τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἡ τὰ νῦν,
εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν·
πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας, τοὺς μέχρι
ἑπὶν τριάκοντ' ἐξίεναι, τοὺς δ' ἰππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα
στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον πρὸ ἡμέρας,
τοὺς τὴν ῥάφανον πωλοῦντας· ἔπειν Μεγαρέων,
εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίνειν τοὺς συμμάχους.
κεραυνῶναι τὸν οἶνον Εὐβοεῖς· τρυφή
καὶ βίος ἀληθῆς.

Ἡ οἰκτρά αὕτη ἠθικὴ κατάστασις σπουδαίην ἐπίδρασιν ἔσχε καὶ ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας. Ὁ ἱερώτατος Πλάτων εἰσώπα ὑπὸ

τὸν τάρον καὶ ἡ Ἀκαδημαϊκὴ σχολή, ἣν ὁ μεγαλοφυῆς τοῦ ἴδρου τοῦ νοῦς δὲν κατεῖχε πλέον ἀπὸ τὰς ἐπικινδύνους αὐτῆς βόπας, ἔκλινε μαλλον πρὸς τὸν Πυθαγορισμὸν. Ἀφ' ἐτέρου ὁ Ἀριστοτέλης διὰ τῶν συχνῶν αὐτοῦ ἀντιρρήσεων, κατεπολέμει ἐπιτυχῶς τὴν ἐξησθενημένην Ἀκαδημαϊαν, καὶ μόλις κατώρθου ν' ἀποσπᾷ τινας τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτῆς, μὴ δυναμένους νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην, ἐξ ἧς ὁ Πλάτων κατοπτρεύσας τὰ περὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ ἐν ἑαυτῷ διέπλασε σύστημα φιλοσοφικὸν ἀντάξιον τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ δεῦτερος Ἡλῖος τῆς φιλοσοφίας, ἔδυσε διὰ παντός καὶ ἡδὴ δὲν φωτίζουσι τὸν ὀρίζοντα τῆς φιλοσοφίας, εἰμὴ πληθὺς ἀστέρων, ἀλλ' ἀστέρων μικρῶν καὶ ἥκιστα φωτεινῶν, ποικίλας διευθύνσεις ἐχόντων καὶ καθ' ἑκάστην συγκρουομένων ἀλλήλοις.

Ὁ Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης ὠφελήθησαν βεβαίως ἐκ πάντων τῶν στοιχείων, ἅτινα ὑπέδειξαν οἱ μέχρις αὐτῶν φιλοσοφήσαντες· ἀλλὰ πολλὰι δοξασαίαι τῶν ἀρχαίων ἐκείνων φιλοσόφων, ἐκφερόμεναι ἐν εἶδει ἀποσθεγμάτων, ἐνέκλειον τὰ σπέρματα στρεβλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, ἅτινα, ἅμα τῇ εὐκαιρίᾳ, ἔμελλον ν' ἀναφυῶσι προσελκύνοντα συρφετὸν ὀπαδῶν· καὶ δυστυχῶς τοιαύτη εὐκαιρία παρέστη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χαλαρώσεως τῶν ἠθῶν.

Δεν έχω δυνάμεις να είπω πλείοτερα. είμαι μάλλον νεκρά ή ζώσα».

Ο Φρειδερίκος δι' όλης τής ημέρας έμεινε εν τώ δωματίω του, περιμένων τήν επίσκεψιν του άντεραστού του, ή τουλάχιστον πρόκλησιν' αλλά με άπορίαν, ούτε επίσκεψιν, ούτε πρόκλησιν έδέχθη ή αυτή δε σιωπή περι παντός εξηκολούθησε τήν επάυριον και επί όκτώ άλλας ημέρας. Επί τέλους, έμαθεν ότι ο K. N., έραστής τής Βερνερέττας εζητήσε παρ' αούτης εξηγήσεις τής διαγωγής της, εκείνη δε εγκαταλείψασα τήν οικίαν, πρυσέφυγε παρά τη μητρί της. Ο νέος έραστής άπομονωθείς και άπαρηγόρητος διά τήν στέρησιν τής έρωμένης αούτου, εξήληθε πρώτα τινά και πλέον δεν άνεφάνη. Τέσσαρες ημέρας μετά τήν άφαιρίαν του, ήναγκάσθησαν ν' ανοίξωσι τήν θύραν τών δωματίων του' εύρον δε επί τής τραπέζης έπιστολήν, άγγέλλουσαν τόν δ-λέθειόν του σκοπόν. Μόλις μετά μίαν έβδομάδα άνεκαλύψαν εις τό δάσος του Μένδογος τά λείψανα του δυστυχούς.

III

Βαθειαν ό Φρειδερίκος ήσθάνθη έντύπωσιν επί τή άγγελία τής αυτοκτονίας του νέου. Μολονότι δεν εγνώριζε τόν νέον αούτον και ούτε ποτέ τώ άπήθύνη λόγον, εγνώριζεν όμως τό όνομά του, όνομα οίκογενείας περιφανούς. Είδεν έκ του παραθύρου του έρχομένους τούς συγγενείς, τούς μελανείμονας άδελφούς και τας θλιβεράς λεπτομερείας τών άναζητήσεων, ως ήναγκάσθησαν νά εκτελέσωσι πρós άνεύρεσιν του νεκρού, και ως έμαθε πάσα.

Τά πάντα έσφαχίσθησαν και έντός ό-λίγου οί επιπολοιοί άφήςσαν τά επιπλα, ώστε τό παράθυρον πλησίον του όπου εργάζετο ή Βερνερέττα, δεν έδεικνυε πλέον εμψή τούς τοίχους κατοικήματος άκατοικήτου.

Μόνοι οί ένοχοι αισθάνονται τύψιν συνειδότος, δ δε Φρειδερίκος ουδεμίαν σπου-αίαν μομφήν ήδύνατο ν' άποτεινή εις έ-δυτόν, διότι ουδένα ήπάτησεν, άλλ' ούτε και εγνώρισε ποτέ καθαρώς εις ποιον βαθ-μίδν εύρίσκοντο αί σχέσεις μεταξύ τής έρ-

γάτιδος και του έραστου αούτης. Μολαταύ-τα ήσθανετο φρίκην, άναλογιζόμενος ότι άκουσίως υπήρξεν ή αίτία τοιούτου σκλη-ρού δυστυχήματος. «Διατί δεν ήλθε νά μ' εύρη! έλεγε καθ' έαυτόν' διατί δεν έβρίψε κατ' έμου τó όπλον, τó όποιον άπαισίως μετεχειρίσθη! Δεν γνωρίζω μεν, τί τότε θα συνέβαινε, τί εγώ θα έπραττον, άλλ' ή καρδιά μου μοι λέγει, ότι δεν ήθελε συμβή δυστυχία τοιαύτη. Α! ως έμάνθανον μό-νον, ότι άγαπά αούτην εις τοιούτον βαθ-μόν! ως ήμην μάρτυς τών πόνων του! Τίς οίδε! πιθανώς ήθελον άναχωρήσει' ήθελον ίσως καταπίσει αούτον, ήθελον τήν ίανει και τόν επαναφέρει εις τήν όρθήν κρίσιν διά τών ειλικρινών και φιλικών μου λόγων. Η ουτως, ή άλλως, ήθελεν άκόμη ζη και έπροτίμων νά μ' έθρახε τόν βραχίονα, ή νά έχω τήν ιδέαν, ότι άποθνήσκων έπρό-φερον ίσως τ' όνομά μου.»

Εν τώ μέσω τών θλιβερών αούτων σκέ-ψεων, έπιστολή τής Βερνερέττας έφθασεν. Ήτον αούτη άσθενής και κινήρης, διότι ό K. N. κατά τήν τελευταίαν μεταξύ των συμβάσαν σκηνήν, τήν εκτύπησεν εις τρό-πον ώστε έπεσεν επικινδύνως. Ο Φρειδε-ρίκος εξελθών πρός επίσκεψιν της, δεν έσχε τήν γενναιότητα νά φθάση' ένόμιζεν ότι φόνον εξετελεί, εξηκολούθων νά έξη αούτην δι' έρωμένην. Απεφάσισεν όθεν ν' άνα-χωρήσει και άφου έτακτοποίησε τας ύπο-θέσεις του, έστειλεν εις τήν δυστυχή κό-ρην πάν ότι ήδυνήθη νά διαθέσει, ύποσχό-μενος νά μη τήν εγκαταλείψη έν τή δυσ-τυχία, και μετά ταύτα έπέστρεψεν εις Βεζανώνην.

Η άφιξίς του, όπως καθείς υποθέτει, υπήρξεν ήμέρα εορτής διά τούς γονείς αού-του. Συνεχάρησαν αούτω διά τόν νέον του τίτλον, εδάφοναυτον δι' έρωτήσεων περι τής έν Παρισίους διαμονής του, και υπε-ρήφανος ό πατήρ αούτου τόν ώδήγησεν εις τας οικίας όλων τών διακεκριμένων τής πόλεως.

Έντός όλίγου διεκοινώθη αούτω σχεδίουν τι, όπερ κατά τήν άπουσίαν του συνέλα-θον' έσκέφθησαν τά περι νυμφεύσεως, και έπρότειναν αούτω τήν χείρα νέας τινος ώ-ραιάς με περιουσίαν ουχι εύκαταφρόνητον.

Θλίψιν έχων ψυχικήν άκατάβλητον, ουτε έδέχθη ουτε ήρνθήη τούς ηκολούθει όπου τόν ώδήγουν, άπάντα όπως ήδύνατο εις τούς έρωτώντας αούτον και προσεπάθησε μάλιιστα νά φανή περιποιητικός εις τήν μνηστήν αούτη' πλην όλως άνευ ευχαρι-στήσεως και σχεδόν άκων έξεπλήρου τά χρέη του ταύτα' και τούτο, όχι διότι ή-γάπα τοσοούτον τήν Βερνερέτταν, ώστε ν' άρνθη ή γάμον έπωφελή; άλλά διότι τόσω ισχυράν έσχόν επ' αούτω επίβροήν τά τελευταία συμβάντα, ώστε δεν ήδύνατο ταχέως νά συνέλθη. Εις τεταραγμένην ένεκα άναμνήσεων καρδίαν, δεν ύπάρχει θέσις δι' έλπίδα' τά όσα ταύτα εις τó ά-κρον ζωηρά αισθήματα άποκλείονται άμοι-θαιώς και μόνον όταν εξασθενήσωσι, συμ-βιβάζονται και τέλος πάλιν άμοιβαίως προσκαλούντα.

Ο χαρκατήρ τής νέας, περι τής οποίας έπρόκειτο, ήτο μελαγχολικώτατος' ουτε συμπάθειαν, ουτε αντιπάθειαν ήσθάνετο διά τόν Φρειδερίκον, άλλ' ύπεβάλλετο εις τά σχέδια τών γονέων της, όπως κ' εκείνος, άπλώς δι' ύπακοήν. Τήν αλήθειαν ταύτην και οί δύο ήνόησαν, χάρις εις τήν εύκο-λίαν, ήν παρεχώρησαν αούτοις, διά νά συν-ομιλώσιν ήσθάνθησαν κελώς ότι έρωτα δεν είχαν, εύκόλως δε συνέδεσαν φιλίαν. Ημέραν τινά, ένθα αί δύο οίκογενείαι όμοι έπέστροφον από τήν έξοχήν, ό Φρειδερίκος έδωκε τόν βραχίονα εις τήν μνηστήν αούτου και επί τή έρωτήσεσιν αούτης, άν εις Παρισίους εγ-κάτελειψε περιλημμένον τι δν, τή διηγήθη τήν ιστορίαν του. Κατ' άρχάς μεν εύρεν αούτην άδειάν και τήν εθεώρησεν ως ουχι σπουδαίαν' και ό Φρειδερίκος αούτος ωμί-λει ως περι άνοησίās ούδαμώς ενδιαφερού-σης' τó τέλος όμως τής διηγήσεως έφάνη σπουδαίον τή δεσποσύνη Δρασú (τοιούτου ήν τó όνομα τής νέας). «Ω Θεέ μου, είπε, τί σκληρόν! Έννοώ τί έν ύμιν συνέβη και δι' αούτό πλείοτερον έτι σάς εκτιμώ. Αλλά δεν είσθε ένοχος και ό καιρός τά πάντα θά διορθώση. Οί γονείς ύμών όπως και οί έδικοί μου βιάζονται βεθαίως νά τελέσωσι τόν σχεδιάσθέντα γάμον, άλλ' επαναπαύ-θητι επ' έμου' θ' αφαιρέσω άφ' ύμών όσας δύναμαι περισσοτέρας στενοχωρίας, ίσως

δε άκόμη και τόν κόπον αούτον του ν' άρ-νηθητε τήν χείρά μου». Εφ' ό και έχω-ρίσθησαν.

Ο Φρειδερίκος δεν ήπατήθη υποθέσας ότι και ή δεσποσύνη Δρασú είχαν έκ μέρους της άλλην εξομολόγησιν δι' αούτόν' ήγάπα πραγματικώς νέον τινά αξιωματικόν άνευ περιουσίας, όστις ζητήσας ποτέ τήν χείρα αούτης έλαβεν άπάντησιν άρνητικήν παρά τής οικογενείας της. Διά τής εξομολογή-σεως ταύτης έδωκεν άπόδειξιν τής ειλι-κρινείας της εις τόν Φρειδερίκον, όστις ώρ-κίσθη νά μη κάμη αούτην νά μετανοήση. Ούτω λοιπόν μεταξύ τών δύο συνωμολο-γήθη ύπονομυμένη τις συνθήκη, δι' ής φα-νόμενοι ύπακούοντες εις τούς γονείς των, κυρίως άνθίσταντο. Ο εις πάντοτε εύρί-σκετο πλησίον του άλλου, όμοι έχόρουσιν έν τοίς χοροίς, συνωμίλουν έν τή αίθούσῃ, άπεμακρύνοντο όμοι κατά τούς περιπά-τους, άλλ' άφου δι' όλης τής ημέρας ε-φέροντο ως δύο έρασται, άποχωρίζόμενοι έθλιβον τας χείρας και επανελάμβανον πάσαν έσπέραν ότι σύζυγοι ποτέ δεν ήθε-λου νύνη.

Θέσεις τοιαύται είν' επικίνδυνοι πολύ. Έχουσιν έλκύον τι γόητρον, ή δε καρδιά έν πεποιθήσει παραδίδεται' δ έρώς όμως είναι θεότης ζηλότυπος όργιζομένη, καθ' ό-σων πύουσι φοβούμενοι αούτην, και πολ-λάκις άγαπά τις άπλώς, διότι ύπεσχέθη νά μη άγαπήση. Έντός όλίγου χρόνου ό Φρειδερίκος επανεύρε τήν χαράν αούτου, λέ-γων καθ' έαυτόν, ότι επί τέλους δεν έ-πίθει έντός, άν ελαφρά τις ραδιουργία έσχεν άπαισίαν τήν λύσιν, ότε και πäs άλλ-λής εύρισκόμενος εις τήν θέσιν αούτου ήθε-λε πράξει τó αούτό και ότι, τέλος πρόπει-τις νά λησμονή, όπερ δεν δύναται νά διορ-θώση. Μετ' ευχαριστήσεως καθ' έμάστην έβλεπε τήν δεσποσύνην Δρασú, και τώ εφά-νη ώριοτέρα ή κατά τήν πρώτην ήμέραν τής συναντήσεως. Δεν ήλλαξε μεν τήν δια-γωγήν του παρ' αούτῃ, άλλ' ένέβαλλεν όλί-γον κατ' όλίγον έν τή όμιλία του και εις τας περι τής φιλίας του διαμαρτυρησείς θερμότητά τινα, ήν αδύνατον ήτο νά πα-ρεννοήση τις.

(Ακολουθεί.)

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ.

Διὰ τὰ σκληρὰ μέταλλα απαιτεῖται μείζων δύναμις θερμότητος ὅπως ἀναλύσῃσι. Τὰς ἀθώας περιστεράς ἀποδιώκει μόνον ἀπλοῦς κρότος μαστιγίου, ἐνῶ τὸν ὄνον ἀναγκάζει νὰ περιπατῇ ῥάβδος ἰκανοῦ πάχους καὶ μήκους.

Δὲν εἴμεθα ὑλισταὶ, πλὴν θέλομεν λαλεῖ πολλὰκις περὶ τῆς ὕλης. Ὁ Θεὸς ἦτο πολὺ σοφώτερος ἡμῶν περιβαλὼν τὴν ἰδέαν διὰ τῆς ὕλης, καὶ καταστήσας αὐτὴν μόνον εἰς ἡμᾶς ὀρατὴν. Ἄλλ' ἂν θέλητε (ὅς μὴ κρυπτόμεθα), ἐξήλώσκαμεν τὴν δόξαν μεγάλων τινῶν κομικῶν ποιητῶν (τοῦλάχιστον κατὰ τὸ ὑβρίζειν), καὶ ἂν δὲν δυνηθῶμεν νὰ πετάξωμεν μέχρι τῆς ζηλωτῆς ἐκείνης κορυφῆς, πρὸς ἃν ἐπέταξαν ἐκεῖνοι, τοῦλάχιστον ὡς κρημινισθῶμεν ὡς ἡ χελώνη, ποθήσασα τὴν πτῆσιν τοῦ αἰετοῦ. ὡς πνιγῶμεν ὡς ὁ δυστυχὴς Ἰάκρος, τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἀνέλυσε τὰ κέρατα πτερά. Ὅπως δὴποτε ἡ ἐπιθυμία εἶναι εὐγενής καὶ ἡ πτώσις, ἐὰν δὲν φέρῃ δόξαν, προκαλεῖ συμπάθειαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Αἴσωπος ἀσχολεῖται ἤδη παρεμυθῶν τοὺς ὀμίλους τῶν νερέρων διὰ τῶν μύθων του, ἐρωτήσατε τὸν Παναγιώτην Σούτσον, στιχοῦργήσαντα τὸν μῦθον τῆς χελώνης περὶ τοῦ ὄρθου τῆς κρίσεώς μας.

Τοῦθ' ἔνεκεν λοιπὸν τὰς βωμολοχίας τοῦ Σχιλλέρου, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ Μολιέρου δὲν θέλομεν ἀποφύγει. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ εἶς ἀνατροφῆς εὐαίσθητον τῶν ἀναγνοστῶν καὶ ἀναγνοστριῶν ἀπαντῶμεν, ὅτι δὲν πιστεύομεν νὰ φαντάζονται ἐαυτοὺς πλέον καλονακαθερχομένους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀκροατὰς τῶν μακαριτῶν ἐκείνων.

Ἦδη ἐπὶ τὸ θέμα. Τῆς πολυτελείας σκοπὸς εἶναι ἡ καλλονή. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡμεῖς εἴμεθα λάτραι τοῦ αἰσθητικοῦ κάλλους, θέλομεν ἀναλάβει ἔργον κοσμητοῦ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ στολίδια ἀναλόγως τῆς μικρᾶς ἡμῶν καλαισθησίας. Οἱ

προπάτορες ἡμῶν ἐπεμελοῦντο πολὺ τοῦ κάλλους· ἡμεῖς δὲ κατ' εὐθεὶαν ἀπόγονοι ἐκείνων γνήσιοι τοὺς ἀκολουθοῦμεν κατὰ πόδα, μὰ τὴν Ἀφροδίτην Κνιδίαν.

Εἴμεθα ὀλίγον σχολαστικοί. Ἀγαπῶμεν τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα μὲ πάντα τὰ καλά καὶ τὰς ἀσχημίας, δι' ἃ καὶ εἰς τὴν περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν μας εἴμεθα κλασικώτατοι. Δὲν εἴμεθα ἀληθῶς ἐκ τῶν σοφολογιωπῶτων καὶ τῶν οἰστρηλατομένων ἐκείνων νέων ποιητῶν μας, οἵτινες ἀγαπῶσι νὰ ὀνειρεῦνται. Κατὰ τοῦτο εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τινὰς καθηγητὰς τῆς φιλολογίας, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ διδάσκαλοί μας.

Οἱ καλοὶ νεανῖαι τῆς ἐποχῆς μας ἠνώθησαν ἴσως, ὅτι περὶ αὐτῶν πρόκειται. Ὅποιοι ἀληθῶς δυστύχημα ἢ χριστιανικὴ θρησκεία, ἥτις ἀνόρυξε τάφρον χωρίσασα τὸν αἰῶνά μας ἀπὸ τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους αἰῶνας!!! Ὁ Ζεὺς ὁ ἀρπάσας τὸν Γαννυμίδην δὲν ἄρχει πλέον καὶ τὸ κάλλος ἀπέβαλε τὴν δύναμίν του. Συμπάσχω κ' ἐγὼ μεθ' ὑμῶν, καλοὶ μου νέοι, διότι σὰς ἀγαπῶ καὶ θέλω γράψαι εἰς ὑμᾶς τὸν ἔπαινον ὡς λόγον ἐπιτάφιον. Εἴσθε καὶ σεῖς καίτοι νέοι σεβάσιμον τῆς ἀρχαιότητος μνημείον. . . . Ἀκούσατε!

«Ἐπιλείπει με ὁ βίος, ὦ τοῦ κάλλους ἐρασταί, καταριθμοῦντα τῶν χαρίτων τὸ πλῆθος, μεθ' ὧν τοὺς προσφιλεῖς ὑμῶν ζῶντας νεκροὺς ἢ καλὴ μήτηρ φύσις περιεκόσμησεν. Ὡ Γαννυμίδαι καὶ Νάρκισσοι καὶ πάσα ἢ τῶν Χαρίτων χροῖα, ἀπ' οὐρανοῦ κατέβητε φωτίζοντές με τὸν ἀνάξιον, ἵνα τῷ λόγῳ κατασκευάσω ἀντάξιον αὐτοῖς τῶν ἐπαινῶν τὸν στέφανον. Μὰ τὸν ἔρωτα τὸν ἐν Πλαταιαῖς! Ὅποια τοῖς σώμασιν ἢ χάρις ἐπιλάμπει! Καὶ ὄφθαλμοί, ἀδάμασιν ὅμοιοι, καὶ παρεῖχέ μοι ἠλόιοι ἐκασμέναι, καὶ ῥίς γλαφυρὰ τὰς ὀφρυς ὡς ὄφεις συνέχουσα, καὶ λαίμαρς εὐθὺς καὶ μέτριος, τῶν ἐρωτικῶν περιπτογμάτων τὸ κέντρον, καὶ ὄψις λευκὴ, τὰ πάντα ἐν μέτρῳ καὶ κανόνι τεθειμένα ἔχουσα· σάρκα δροσερὰ, χιόνι καὶ μαρμάρῳ προσομοιάζουσα καὶ χεῖρας Ἀφροδίτης τῆς Μηλίας· πόδες καὶ ἰσχία ἀρμόζουσαν ἔχοντα τὴν

εὐφύην καὶ τὸ τάχος ἀρετῶν· ἀνάστημα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότυπον κάλλιστον τοῖς κλεινοῖς Πραξιτέλει καὶ Φειδίᾳ. Ἄπαν δὲ τὸ σῶμα καὶ τὰ μέλη τὰ ἐράσμια, κρῆναι διαχυεῖς εἰσὶ, βρούσαι τὸ ἄριστον ποτὸν τῆς ἀπὸ τοῦ καλοῦ ἡδονῆς, νῆ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.

«Ἄλλ', ὦ κατάρατε χρόνε, ὡς δαίμων ἀλάστορ τὰ πάντα μετέστησας, ὡς Ἰνδικῆς Βισχνὸς τὰ πάντα κατέστρεψας καὶ τοὺς προκειμένους ἤδη ζῶντας νεκροὺς κατέστησας, ὡς τὰ τῆς Ἀκροπόλεως σεπτὰ πλὴν ἄχρηστα μνημεῖα.

»Χωρεῖτε δὲ χροστὴ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς πατρίδος ἐλπίς, καλοὶ μου νεανῖαι, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνιζόμενοι. Οἱ μὲν, ὡς τὸ καλὸν ἐκεῖνο τοῦ Ἀριστοφάνους Φιλίππιδιον, ἐν ταῖς ἀγυαῖς τροκαρίζοντες Σεμπόρα τε καὶ Κοππατῖα, οἱ δὲ ἐφ' ἀμάξης, ὡς Ἀλκιβιάδαι θαυμαστοί, ἐπὶ θέα περιηγούμενοι, οἱ δὲ ὡς ἔρωτες ἄπτεροι τὰς ῥύμας καὶ τὰς λεωφόρους διασχίζοντες ἄχρις ἐσπέρας.

«Τοῦτω δὲ τῷ τρόπῳ καὶ τὴν ἀρχαιότητα τὴν κλασικὴν ἀναστήσατε, καὶ κλέος ὑμῖν ἀθάνατον περιθήσεσθε, καὶ τοὺς Τούρκους, τοὺς βραβάρους τοῖς θελήττοις ὑμῶν εἰς Ἀσίαν ἀποδιώξετε, τῆς πατρίδος ἀνακηρυττόμενοι σωτῆρες ὃ γένοιο ἀμήν!»

Πιστεύω, ἀναγνώσταί, καὶ σεῖς, καλοὶ μου νέοι, ὁ μετριώφων ἐγὼ, ὅτι ἀρκούντως καλὸν συνέθεσα τὸν ἔπαινον. Ἐὰν εὐρίσκητε τοῦτον μέτριον, ἀποβλέψατε εἰς τὴν καλὴν μου θέλησιν καὶ δικαιοῦσατέ με. Ἠθέλησα νὰ μιμηθῶ τὸν μακαρίτην Λουκιανόν, τὸν κατεργῆραν ἐκείνον κόλακα, γράψαντα τὰς «Εἰκόνας του» πρὸς ἔπαινον τῆς καλῆς Συρναίας, συζύγου τοῦ αυτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου. Ἐὰν ὑστέρησα ἐκείνου ὕπερ ἀληθές, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ καλάμου, καὶ οὐχὶ εἰς κακὴν θέλησιν. Ἐγὼ ὡς κλασικὸς, βλέπετε, συμφωνῶ μὲ τοὺς ἀρχαίους εἰς τὰς περὶ τοῦ κάλλους ἰδέας μου· ἄλλὰ nota bene, μὴ μὲ παρεξηγήητε!!! Ἐκαστος ἐπιθυμεῖ ὅ,τι δὲν ἔχει, καὶ τοῦτο εἶναι ἀνθρώπινον. Εἰς σὰς, νέοι μου, ἐπιγεῖνοι Ἀπόλλωνές μου, ὁ Σάτωρος ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ δουλεύω. Περὶ τῆς μορφῆς μου

σὰς πείθει ἡ φιλοσοφικὴ χλαμὺς, μεθ' ἧς περιβάλλομαι. Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐγωῖσθης, ἀμβλυωπῶν εἰς τὴν σμικρότητά του. Ἐὰν, ὅπως νομίζω, δὲν εἶναι ἥλιος, ἐπιθυμεῖ νὰ ἦναι ἀχανὲς περιέχον τὸν ἥλιον. Ἴδού ὁ λόγος, δι' ἃν οἱ Σικληνοὶ γίνονται φιλόσοφοι!

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ κάλλος εἶναι σχετικὸν καὶ οὐχὶ ἀπόλυτον, καθὼς πολλοὶ πετεινόμουακοὶ τὸ φαντάζονται· ἐπειδὴ δ' Ἰνδὸς χρωματίζεται, ὁ Τούρκος φορεῖ ἰδίαν στολὴν, ὁ γνήσιος Ἕλλην ἰδίαν, καὶ ἕκαστον ἔθνος ἰδίαν, θὰ σὰς στολίσω καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν γνώμην μου, ἥτις εἶναι καὶ ἰδική σας γνώμη.

Οἱ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι ἀρχαῖοι χρόνοι παρήλθον ἀνεπιστρεπτεῖ· διὸ καὶ ἡμεῖς ἵνα ἀρέσκητε, καὶ ἐγὼ ἵνα σὰς θαυμάζω, πρέπει νὰ ἀκολουθήσητε τοὺς συρμούς καὶ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς. Ὡς πρότυπον τοῦ βίου σας, καὶ διὰ νὰ ἐπαυξήσητε τὴν καλλονὴν σας, ἀνάγκη νὰ μιμησθε τὰς γυναῖκας, καὶ διότι ὁ κόσμος τεῖνει πρὸς τὴν ἐνότητα διὰ τῆς ἀφομοίωσης ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καὶ διότι αἱ γυναῖκες, ὡς φιλόσοφοι, γινώσκουσι κάλλιον τὸν τρόπον τοῦ στολισμοῦ.

Ἀφοῦ κατασκευάσητε τὴν χωρίστραν τῆς κόμης εἰς τὸ κέντρον τῆς κεφαλῆς, διότι ἡ εἰς τὰ πλάγια εἶναι συνθήσια ἀπρηχαιωμένη, ἀναστρέφετε πρὸς τὰ ἄνω τὴν κόμην, ὅπως ὀμοιάζετε μὲ ἀλέκτορα ὀργισμένον, ἢ διατελοῦντα εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐξάψεις τοῦ. Τὴν ὄψιν δέον νὰ χρωματίσητε μὲ λευκὸν καὶ ἐνίοτε καὶ κόκκινον, ἐπειδὴ ὁ κόσμος σήμερον ὀλίγον ἀρέσκαται εἰς τὴν μέλαινα χροίαν τῶν ἀπογόνων τοῦ Χάμη. Μύρα δὲ νὰ χύνητε ἐφ' ὑμῶν τοιαῦτα καὶ τσαῦτα, ὥστε νὰ μυρίζητε εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων τοῦλάχιστον. Κατὰ τὴν φωνὴν, τὸ βᾶδισμα, τοὺς χαριεντισμούς καὶ τὰς ἐπιτηδεύσεις νὰ μιμησθε τὰς γυναῖκας. Σπανίως νὰ λαλήτε τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ ἐκείνην παρεφημένην. Τὸ καλλίτερον νὰ καταστήσητε αὐτὴν κράμα γαλλικῆς καὶ ἑλληνικῆς. Τοῦτο καὶ χάριν σὰς προσθέτει. Καὶ πολιτισμένους σὰς ἀποδεικνύει. Τέλος ἀποφεύγετε ὅ,τι ἑλληνικόν, ἵνα μὴ φανῆτε ἀγροῖ

κοι, και ἵνα πείσητε τὴν Εὐρώπην, ὅτι ἀπεδέχθημεν οἱ Ἕλληνες τὸν πολιτισμὸν τῆς πληρέστατα. Ἄν τις ἰδιότροπος Ἀγγλος, ἢ σχολαστικὸς Γερμανὸς περιηγηθεὶς τὴν Ελλάδα γράψῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπώλεσαν τὴν ἀγνοήτητα πᾶν ἡθῶν καὶ ἐξεφαλισθήσαν ὡς Βλάχοι καὶ Φαναριώται, μὴ τὸν πιστεύετε, διότι εἶναι μιχέλλη.

Ὡς πρὸς τὴν ἐνδομυσίαν ἀκολουθεῖτε τοὺς ἐτησίους συρμούς. Οἱ φράγκοι κατὰ τὸν αἰῶνά μας, διὰ τὴν καλλονὴν ἀνέπτυξαν ἀμίμητον κλαισθησίαν, φιλοτιμούμενοι κατ' ἔτος, ἢ κατὰ μῆνα, νὰ διαφέρουμιζῶσιν ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ σχῆμα τῆς στολῆς σας. Ἄντι τοῦ κόπου των ἀπαιτούσι μόνον τὴν ἐκ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου τῶν σεβαστῶν πατέρων σας ἀφαιρέσιν τινῶν ἀρχαίων προτομῶν τῶν προπατόρων των. Ἄν εἰς τοῦτο βλέπητε τοὺς πατέρας σας μορφαζοντας, ὑπολάβετε τους πύθκασι, ἵνα καὶ τότε εὐθυμῆτε καλλίτερον διασκεδάζοντες. Σᾶς ὑπόσχομαι μάλιστα, ἀφοῦ κατορθώσητε νὰ τοὺς ἀφαιρεθῶσιν ἅπασαι αἱ εἰσελθῆσι ἐκεῖναι προτομαί, νὰ σᾶς ἀγαπῶσι πλείότερον, ἐλπίζοντες μόνον εἰς σᾶς τοὺς χαριτοθύτους υἱούς των. Ὁ τελευταῖος μάλιστα συρμὸς εἶν' ἀληθὲς ἀριστούργημα βαπτικῆς. Παντελόνιον ἐπικεκολλημένον εἰς τὰς σάρκας καὶ σουρτουκὸν μακρὸν μέχρι σφύρος ἐπιδεικνύουσι καθαρῶς τὰς χάριτάς σας κατὰ τὸ ἦμισυ. Ἐπειτα τοῦτο εἶναι ἐν βῆμα πρὸς τὴν κλασικὴν ἀρχαίότητα. Ὁ κύριος Ραγκαβῆς, ὡς κλασικὸς καὶ ἀρχαιολόγος, εἰπέ ποτε, ὡς εἰσηγητῆς τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, ὅτι τὸ κάλλος τῶν γυμνῶν χαρίτων εἶναι ἀμίμητον. Ἄν ἦδη ἀπὸ τοῦ ἀντίποδας, ἐνθα εὐρίσκεται, προμαχῶν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, μάθῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην θὰ σᾶς ψάλλῃ ὡς ποιητῆς ἐγκώμιον.

Ὁ πῖλος τῆς κεφαλῆς σας πρέπει νὰ φέρῃ λευκὸν σαρίκειον κατὰ τρόπον ἀγγλικόν. Δι' αὐτοῦ, τοὺς μὲν ἐπαρχιώτας καὶ χωρικοὺς πείθετε περὶ τῆς γυναικῆς ἀγγλικῆς καταγωγῆς σας καὶ ὅτι περιηγεῖσθε τὰς ἐρήμους τῆς Ἑλλάδος, τοὺς δὲ κατοίκους τῶν πόλεων, ὅτι τοῦτο πράτ-

τετε πρὸς σωτηρίαν τοῦ πυρέσαντος ἐγκεφαλοῦ σας, ὅστις δεῖται ψυχρότητας. Τὸ περιλαίμιόν σας, εὐάριστον πρὸς τὸν ἐρατεινὸν λαίμυρον, ὃν περιβάλλει, πρέπει νὰ ἦναι τοῦ τελευταίου συρμοῦ, ὅπως ὁμοιάζει ἐκτεταμένους πτέρυγας περιστερᾶς. Τοὺς ἀβραῦς πόδας σας πρέπει νὰ περιβάλλωσιν ὑποδήματα δυσανάλογα, ὅπως κηραστῆσωσιν αὐτοὺς μικροῦς. Ἡ κλαισθησία τοῦ αἰῶνός μας θέλει τοὺς πόδας μικροῦς ὡς τῶν χαριστάτων γυναικῶν τῆς Κίνας. Αἱ τρυφεραὶ σας χεῖρες ἀνάγκη νὰ ὦσι καλοκίτρι καὶ χερμαῖνα ἐντὸς περιχειρῶν, καὶ διότι οὕτω θέλει ὁ πολιτισμὸς, καὶ διότι ἡ ἀρὴ αὐτῶν πρέπει νὰ ἦναι λίαν λεπτή. Κατὰ τὸν Σαΐκσπηρ ὅσον ὀλιγώτερον ἐργάζονται αἱ χεῖρες τοσοῦτο λεπτότεραν ἔχουσιν τὴν ἀφήν. Ὁ Κόσμος σήμερον ὑπολαμβάνει ὡς αὐξησὶν τοῦ κάλλους τὴν ἐξασθένειαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν αἰσθήσεων, καὶ εἰς τοῦτο καταγίνεσθε πάντοτε. Τὴν πολλὴν μελέτην καὶ τὴν παλμπάθειαν δέον ν' ἀποφεύγητε, διότι καταστρέψει τὸ γοργόν τοῦ πνεύματός σας, καὶ ρυτιδιάνει τὰ λεία ὡς ἡ ὑέλαιος μέτωπά σας· πλὴν δὲ τούτου εἶναι φόβος μὴ ὑποτεθῆτε σχολαστικοί, καὶ τότε ἐκπίπτετε τῆς ἀξίας σας. Οἱ ὀφθαλμοὶ σας νὰ ὑποκρίνωσιν ἀσθενεῖαν φωτός. Κατὰ τοῦτο νὰ μιμῆσθε τοὺς Φαναριώτας, οἵτινες εἰσὶν ἀληθῶς διδάσκαλοι καὶ ἀμίμητοι κριταὶ τῆς καλλονῆς τῶν νεωτέρων χρόνων. Μόνον τὰς διόπτρας σας συμβουλεύω ν' ἀνταλλάξῃτε διὰ τῶν μικρῶν τηλεσκοπίων, δι' ἃν παρατηρεῖτε τὰς καλλιτεχνικὰς θέσεις, ἃς ἔχουσι λάθει αἱ ἀξιότιμοι ἐκεῖναι θυγατέρες τῆς Γενούης καὶ τῶν Παρισίων εἰς τὰς φωτογραφικὰς εἰκόνας των. Συλλογὰς τῶν ὄρατων αὐτῶν φωτογραφικῶν δέον ν' ἀποκτήσητε πάντες, ὅπως ἐκ τῆς θέας των ἀναπτύξητε τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ. Τὸ πολῦτιμον καὶ εὐκαμπτον μαστίγιόν σας οὐδέποτε νὰ παραιτῆτε· εἶναι σήπτρον τῆς ὑμετέρας βασιλείας, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι εἴθε ἀξιοὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀβραῦς ῥάχεός σας. Τοὺς παρηθηκότας συμβουλεύω νὰ λαμβάνωσιν ὡς πρότυπον τοῦ σχηματι-

σμοῦ τοῦ πώγωνος τὴν περικαλλεστάτην μορφήν τῆς αἰγός.

Οὕτω, καλοὶ μου νέοι, ἢ καλλονὴ σας ἀποκτᾶ τὴν τελειότητα, εἰς ἣν προήγαγον αὐτὴν οἱ νεώτεροι χρόνοι. Οὕτω θέλετε κατορθώσῃ μετ' ὁν χρόνον, ἀκολουθόντες τὰς καλλιτεχνικὰς προόδους τῶν καλλιτεχνῶν τῆς Εὐρώπης νὰ παραγγίσητε τὴν ἀρχαίαν κλασικὴν τέχνην, ἐξομοιοῦντες ὑμᾶς μετὰ ἀρχαῖα περιωσόμενα ἀγάλματα τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ πλήθος ὡς ἀφιλόκαλλον δὲν ἐννοεῖ τὸν σκοπὸν τῆς καλλονῆς. Ἀδιαφόρον! ἐγὼ καὶ σεῖς καὶ πάντες οἱ φιλόκαλλοι τὸν ἐννοοῦμεν. Σᾶς ὠφελεῖτε διττῶς τὴν πατρίδα. Καὶ τὴν αἴσθησιν αὐτῆς τὴν καλλιτεχνικὴν προάγετε καὶ τὴν αὐξησὶν αὐτῆς μηχανάσθε. Οἱ ἐξ ὑμῶν ἐπὶ τὰ ἀρχαῖα τραπέντες ἔργα, οἱ νέοι Πάριδες, τὸ διφυές τοῦτο τέρας τῆς ἀβραῦς καλλονῆς καὶ τῆς ἀκλίμου ῥώμης, πεῖραν λαβόντες ἐκ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπέλαθον εὐλόγως ἀδύνατον τὴν δι' ὀλίγων ἑλληνικῶν βραχιόνων καταβολὴν τοῦ τουρκικοῦ κολοσσού, εἰμὴ παραστῆ ἰσχυρὸς ἐπίκουρος τῆς καλλονῆς, τὸ θέλγητρον. Οἱ τοῦρκοὶ ἐκ πλαγίου ἀπίγονοι τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, ἀντιτασσόμενοι κατὰ τῆς ἀνδρίας, εὐκόλως ἠττωντο ὑπὸ τῆς καλλονῆς. Ἐπειτα δὲ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ δύναμις τῆς καλλονῆς ἐφάνη ὑπερτέρα τῆς ἀνδρικής ἰσχύος. Καὶ ἦρωες καὶ αυτοκράτορες ὑπετάγησαν εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύν της. Ὁ ἡμίθεος προπάτωρ Ἡρακλῆς, πολλοὺς καὶ μεγάλους ἄθλους ἐτετέλεσας, ἠνέχθη τὴν ἡλακάτην καὶ τοὺς βαδδισμοὺς τῆς πολυθηλήτρου Ὀμφάλης· ὁ δὲ περιδοξὸς αυτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐδουλεύθη ἀπὸ τὰ θέλγητρα τοῦ καλοῦ παιδὸς Ἀντινόου. Οἱ φιλόκαλλοι κριταὶ τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ ἐκτυφλωθέντες ἄλλοτε ὑπὸ τῶν φωτοβόλων ἀκτίνων τοῦ παιδικοῦ κάλλους, ἔδωκαν καὶ τὸ γέρας καὶ τὴν ποιητικὴν δάφνην εἰς τὴν τραγωδίαν, ἥτις ἔφερε τὸ θαυμάσιον ὄνομα τοῦ Ἀντινόου.

Καὶ ταῦτα περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ μου νέοι.

Ἦδη θέλω περικοσμήσει τὰς γυναικας.

Γυναῖκες! μὴ ἐρυθριάτε ἐὰν ἀνὴρ ἐγὼ ἀναδέχθην ἔργα τῆς θηλείας ὑψητέρας, ἥτις τρυφᾷ διευθετοῦσα τὰ κάλλη σας. Εἰς τοὺς στολισμοὺς εἶμαι ποικίλος τεχνίτης, δι' ὃ εἰς σᾶς θέλω κάμει χρῆσιν ἄλλης μεθόδου, ὅλως ἀντιθέτου ἐκεῖνης, δι' ἧς ἐκόσμησα τοὺς ὄρατους νέους. Πέποιθα, ὅτι δὲν θέλω σᾶς δυσαρεσθήσει. Ἀγαπῶ τοὺς ποιητάς. Οἱ φίλοι οὗτοι γέροντες καὶ νέοι, ζῶντες καὶ τεθνεῶτες ἐδαίμονισθησαν ἐξ αἰτίας σας. Δὲν παύουσι νὰ σᾶς φαντάζωνται καὶ ν' ἀνευρίσκωσι διάφορα εἶδη καλλονῆς ἐπὶ τοῦ θεοειδούς σώματός σας. Τινὲς μάλιστα, λόγῳ πρωτοτυπίας, ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ μέλανα ὡς ἔθενος σώματα τῶν ἀδελφῶν τῶν οἰκουσῶν τὴν μεσαιῶν τῶν τριῶν Ἡπείρων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχνη καλλονῆς καὶ θελήτρου, ἀνώτερα τῶν ἄσων ἔσχευ ἢ σεμνὴ κόρη τῆς Λήδας καὶ τοῦ Τινδάρου. Ἐρωτήσατε τὸν φίλον ποιητὴν Ἀχιλλέα Παράσχον, ὅπως μάθῃτε εἰς ποῖαν καλλονὴν ἀρέσκεται, ἀνεύρετέ τὴν μεταξὺ σας, καὶ χρηρηγήσατέ τὴν εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον, ἐπευχόμενοι καλοπέρασιν καὶ οἰκιακὴν εἰρήνην.

Ἀγαθὸς τις μακαρίτης ὠνόμασεν ὑμᾶς ἐντελέστερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὄντων. Καὶ ὄντως οὗτος εἶπεν ἀλήθειαν, καίτοι ἄλλοι διαφιλονεικῶσιν αὐτὴν κατὰ τὸ ἦμισυ, ἢ κατὰ τὸ ὅλον. Εἰ γὰρ συμφωνῶ μαζί του διαφωνῶ δὲ μόνον πρὸς αὐτὸν, διότι δὲν ἐλάλησεν εὐκρινῶς. Ἀγαπῶ ὑμᾶς, σᾶς τιμῶ καὶ σᾶς θαυμάζω, ἐνόςω δὲ εἴθε γραῖαι. Ἄν νέαι, ἦσθε τὸ ἐντελέστερον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, γραῖαι εἴθε ὃν ἔχον τὴν μορφήν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Σατανᾶ. Ἄν ἡ νεότης σας χαρίζῃ τὸν οὐρανὸν, ὁ χρόνος καὶ τὸ γῆρας σας κρημνίζουσιν εἰς τὸν Τάρταρον. Πλὴν τοῦτο εἶναι φυσικόν. Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν φύονται ἐκ τῆς αὐτῆς βίβης, κατὰ τὸν μακαρίτην Πλάτωνα, καὶ αὐξησὶς τοῦ καλοῦ συνεπάγεται ἀναγκαίως καὶ τὴν αὐξησὶν τοῦ κακοῦ. Ἴδού διατὶ καὶ οἱ δαίμονες παρήχθησαν ἐκ τῶν ἀγγέλων. Ἄλλ' ἃς ἀφήσωμεν αὐτά. Τὰς γραίας ἃς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος. Ἐγὼ ἀ-

γαπῶ νὰ σὰς φαντάζωμαι νέος, καθὼς οἱ ποιηταὶ μας πάντοτε ὠραίας, ἐπιθυμῶν κατὰ τοῦτο νὰ ἦμαι σύμφωνος μὲ σὰς, δι' ἃς ὁ χρόνος ἐσταμάτησεν, ὡς ὁ ἥλιος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, κατὰ τὸ 16—17 ἔτος τῆς ἡλικίας σὰς. Πολλοὶ δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς διαβεβαιώσεις σὰς περὶ τοῦ ὀλιγαριθμοῦ τῶν ἐτῶν σὰς, πλὴν ἐγὼ θὰ σὰς πιστεύω πάποτε, ἐνόσω εἴσθε ἱκανοὶ νὰ ἐξεγείρητε τὴν φαντασίαν καὶ νὰ ξεμυαλίζητε πολλοὺς τσαλαπετεινοὺς, ἀκολουθῶν κατὰ τοῦτο τὴν γνώμην τῶν μακαριτῶν Ὁμήρου καὶ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Ἡ μακαρίτις Ἑλένη, ἡ εὐειδέστερα τῶν ἐταίρων τῆς ἀρχαιότητος, διὰ τὴν ὁποίαν ἐλάλασεν ὁ κόσμος, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεμυαλίσθησαν Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι καὶ ἦτις πολλὰς ψυχὰς ἀτιδή προΐαψεν ἡρώων, καὶ ἦτις τὸν τυφλὸν ἀοιδὸν ἔκαμε νὰ τρέχη εἰς ὄλον τὸν κόσμον ἐκλαρυγίζόμενος, ὡς δαιμονισμένος, χάριν αὐτῆς, ἠρίθμει ἐπὶ τῆς τρυσερῆς, ὡς βύρσα, βράχεός της, ἐπέκεινα τῶν ἑκατῶν ἐτῶν, πλὴν κατ' ἐμὲ καὶ ὑμᾶς δὲν ὑπερέβαινε ποτὲ τὸ δέκατον ἑκτὸν ἔτος, ἀφ' οὗ οἱ σχολαστικοὶ ὄλου τοῦ κόσμου διατελοῦσιν εἰς σαρκικὰς ταρχὰς μ' ὄλην τὴν τυχὸν γεροντικὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν, ὅσας ἐνειροδοῦνται αὐτὴν καθ' ὕπνου. Ἡ ῥομαντικὴ μακαρίτις Ἀγγαία ἐπλεξε μετὰ τοῦ Περιπλανωμένου τὸ περιπαθέστατον μυθιστόρημά της, καὶ εἶτα ἀφῆκε τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀγίας γῆς, μ' ὄλην τὴν τεσσαρκοντούτιδα καὶ πλέον ἡλικίαν αὐτῆς. Ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος Σούτσος τὴν ἐκράτησεν ἀσάλευτον ἐπὶ τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ χάριν αὐτῆς καὶ χάριν τοῦ ποιήματός του. Ἀμφοτέρω ὡς ἄγαμοι οἱ δυστυχεῖς ἀπέθανον ἄγευστοι τοῦ γλυκυτάτου καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως, καὶ αἶπιποτε ἐφ' ὕμῶν διέβλεπον τὰ ἴχνη διαρκοῦς εὐδαιμονίας. Ἐπασχον ὅτι ὁ Ἀδὰμ ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, ὅτι ὁ Τάνταλος ἐν τῷ ἄδη, διψῶν καὶ λιμώτων ἐν μέσῳ διαυγεστάτης λίμνης καὶ εὐχυμωτάτων βοτρυῶν, καὶ τούτου ἔνεκεν ἀνεῦρον καὶ εἰς τὰ γεροντοκόριτα τὴν Τρέβην τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν χαρίτων.

Ἄλλ' ἃς κουρεύονται καὶ οὗτοι καὶ τὰ γεροντοκόριτά των. Ἐνταῦθα θέλω λαλήσει ἀπλῶς περὶ τοῦ Θεοῦ κάλλους σὰς, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὰ ἔτη σὰς. Τὸ κάλλος σὰς ὑπῆρξε μέλημα εὐχάριστον καὶ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

Ὁ Ζεὺς ὠρέετο ὑμᾶς τὰ θαυμάσια πλάσματά του πλέον ἢ τὴν Ἥραν καὶ τὰς ἄλλας ὠραίας Θεάς, διὸ καὶ ἔλαβε τοσαύτας μεταμορφώσεις ὁ ἀκόρεστος, ὅπως ἀρπάσῃ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας τοῦ κόσμου. Ὁ μυρωδάτος Διόνυσος ἀνεῦρε τὴν ἐγκαταλεισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀγνώμονος Θεσείως Ἀριάδην, καὶ ὁ φοβερὸς Ἄρης ἤκουσε τοὺς καγγασμοὺς τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης.

Τοσαύτη παρὰ Θεοῦ ἡ δύναμις σὰς καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ ὑμετέρου κάλλους. Ἀνεκτίμητος δὲ κατέστη ἡ ἰσχὺς τῆς καλλονῆς σὰς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι σήμερον ἡ ὠραιότης τῆς γυναικὸς ὑπῆρξε προαγωγὸς τῶν σημαντικωτέρων γεγονότων. Καὶ πόλεις ἀνεσκαψε, καὶ βασιλεία ἠφάνισε καὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας καὶ πάντας τοὺς μεγάλους καλούμενους ἄνδρας ὑπεδούλωσεν εἰς ἐκυτὴν διὰ τοῦ εὐχέρστου ζυγοῦ της. Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, δουλώσαντα τὴν Ἀσίαν, ἐδούλωσεν ἡ καλὴ κόρη τοῦ Κοδωμανοῦ, καὶ τὸν Καίσαρα καὶ τὸν Ἀντώνιον ἔσυραν ἀπὸ τὴν μύτην τὰ θέλητρα τῆς ὠραίας Κλεοπάτρας. Πλὴν τῶν ἄλλων ἡ γυναικεία καλλονὴ παράγει ἐν τῷ κόσμῳ τὰ ἔκτακτα ἐκείνα καὶ τὰ παράδοξα, ἃν ἄνευ ἤθελεν ὑπάρχει ἀφόρατος μονοτονία, κατὰ τὸν μακαρίτην ποιητὴν τῆς Γερμανίας Γκαίτε.

Ἡ καλλονὴ σὰς, χαριτόβρυτοί μου, ὑποβάλλει ἕκαστον ἄνθρωπον εἰς εἰδὸς τι τυφλῆς μανίας, ἣτις καλεῖται ἔρως. Ἡ μανία αὕτη κατὰ τὴν ἀθεραπευτοῦ ἢ θεραπευτῆ ἀναλόγως τῆς διανοητικῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐκτιμήσεως, ἢ ἀποδίδουσιν εἰς τὸ πάθος τοῦτο οἱ καλούμενοι «ἐρωῶντες».

Ἄλλ' ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ καλλονὴ σὰς αὕτη δίδει εἰς ἅπαντα τὰ πνεύματα εὐάρεστον ἐνασχόλησιν, καὶ φέρει πανταχοῦ τὴν χαρὰν, τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ἐλπίδα.

πίδα. Ἡ ἔλλειψις τῆς γυναικὸς (ἐννοεῖται τῆς ὠραίας) ἤθελε καταστήσει τὸν κόσμον κόλασιν ἀποτρόπαιον. Πρὸς ταῦτα συμφωνεῖ καὶ ὁ μακαρίτης φίλος μας ποιητῆς Ἀθανάσιος Χριστόπουλος, λέγων :

Ὅπου Ἀφροδίτη λαίπει
ἡ ζωὴ ἔναι πάντα λύπη,
καὶ ὅπου δὲν γελᾷ ὁ ἔρως
παντοῦ κλαίει ἐκεῖ τὸ μέρος.
(Ἀκολουθεῖ).



Ο ΝΕΥΤΩΝ.

Ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων ἐγεννήθη τὸ αὐτὸ ἐκείνο ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Γαλιλαίου, τὴν 25 Δεκεμβρίου 1642, εἰς Κολτερσβόρθην τῆς κομητείας Λίγκολν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ

εἶχεν ἀποθάνει μὴνᾶς τινας πρότερον ἐν τῇ μικρᾷ πατρικῇ ἰδιοκτησίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργει ὁ ἴδιος. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς ἀναλαβοῦσα τὴν φροντίδα τῆς ἀνα-

τροφῆς του, δωδεκαετῆ ἐπέμψεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Γράνθαμ, ἐνθὰ ἐμάθε τὴν Λατινικὴν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης κλίσεώς του, διεκρίθη εἰς τὴν μὴχανικὴν διότι διήρχετο καὶ αὐτὸν τὸν τῆς διασκεδάσεως του χρόνον, κατασκευάζων μικροὺς μύλους, τοὺς ὁποίους, διὰ διαφόρων μηχανισμῶν, κατῶρθον νὰ κινῶνται. Ἡμέραν τινα διὰ μικρῶς τινος θήκης κατασκεύασε τοῦ ὕδατος ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῦ οὐ δεικτικῆς ἐκινεῖτο διὰ μικροῦ τεμαχίου ξύλου, βυθίζομένου ἐν τῷ ὕδατι· οὕτω δὲ ἔστησεν ἀρκετὰ καλὴν πλάκα ἡλιακοῦ ὠρολογίου. Πάντα ταῦτα τὰ ἐργαλεῖα τὰ κήρυκτικῶς κινούμενα, ἐπέμψεν εἰς τοὺς φίλους του ζωηρόν δι' αὐτὸν θαυμασιόν. Ἐναντίον ὁμοῦ ἔλτων τούτων τῶν ἐνδείξεων ἐμφύτου κλίσεως πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ὅταν ἀφῆκε τὸ σχολεῖον ἠθέλησε νὰ γείνη ἐνοικιαστῆς ἀγροτικοῦ κτήματος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐνασχοληται ἐπὶ τῶν κτηνῶν καὶ νὰ ἐπεχρηστεύηται ἐπὶ τῶν γεωργῶν, ἐλησμονεῖ ἀνάγινώσκων ὑπὸ τὰ δένδρα· ἡμέραν τινα μάλιστα, ἐνῶ ἔμελλε νὰ πορευθῆ πρὸς πώλησιν τῶν προϊόντων τῆς ἐπαύλειος εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Γράνθαμ, ἐπεδόθη εἰς τὴν λύσιν μαθηματικῶν προβλημάτων ἐν τῷ ἐπὶ τῆς στέγης μεμονωμένῳ δωματίῳ του, ἐγκαταλείπων τὴν φροντίδα τῶν λοιπῶν εἰς τινὰ ἀρχαῖον ὑπὸπρῆτον, συνοδεύσαντα αὐτὸν ἐν τῇ ἐνοικιασθείσῃ ἐπαύλει. Ἡ μήτηρ του ἀκολουθοῦσα προσεκτικῶς ὅλα ταῦτα τὰ σημεῖα φυσικοῦ πλεονεκτικῆτος, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ πέμψῃ αὐτὸν μὴνάς τινας ἔτι εἰς τὸ σχολεῖον τὴν δὲ ἤν Ἰουνίου 1660, ἐθανυμάσθη ὡς μαθητῆς, εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Κανταβριγίας.

Ὁ ζῆλος, τὸ πνεῦμα, ἡ ἀπλότης καὶ ὁ τὴν συμπάθειαν κινῶν χαρακτῆρ αὐτοῦ, τῷ ἐξησφάλισαν ἀμέσως τὴν ὑπόληψιν τῶν διδασκάλων του καὶ τὴν φιλίαν τῶν συμμαθητῶν του, ἐκ τῶν ὁποίων διεκρίθη κατόπιν ὁ Ἰσαάκ Βαρρόω, ὡς ἱεροκλήρως καὶ ὡς μαθηματικός. Ἐκ τῶν πρώτων βιβλίων, ἕτινα ὁ Νεύτων ἐσπούδασεν ἦσαν ἡ Λογικὴ τοῦ Σωνδερωῆ, ἡ ὀπτική τοῦ Κεπλέρου, ἡ Ἀριθμητικὴ τοῦ Οὐάλη καὶ ἡ Γεωμετρία τοῦ Καρτεσίου· ἀλλὰ τὸν Ἐυκλείδην πολὺ ὀλίγον ἀνάγνω καὶ ἀργότερα ἔλυπετο, ἐ-

λεγον, διότι δὲν ἐπεδόθη βαθύτερον εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων μαθηματικῶν.

Ἐν μέρος τῆς φυσικῆς, περὶ φωτός, ἤμιστὰ καταληπτὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἰδίως· ἔρχισεν ὅθεν νὰ ἐνασχολῆται· καὶ ὁ μὲν Καρτεσίος ἔλεγε, ὅτι τὸ φῶς παράγεται ἐκ τῶν κυματισμῶν πηγῆς λεπτοτάτης καὶ λίαν ἐλαστικῆς, τὴν ὁποίαν ὑπέθετε πλῆρουσαν τὸ ἄπειρον· ὁ δὲ Νεύτων ἔλαβε πότερον γωνιωδές, πρίσμα, καὶ κατῶρθωσε νὰ πίπτῃ ὁ ἥλιος ἐπὶ τοῦ πρίσματος τούτου διὰ μικρῶς ὀπῆς ἀνοιχθείσης ἐπὶ τοῦ παράθυροφύλλου σκοτεινοῦ τινοῦ θάλαμου· τοῦτο τὸ πείραμα ἀπέδειξεν αὐτῷ, ὅτι τὸ φῶς ἀντανκλώμενον παρήγεν ἐπὶ τοῦ τοῖχου εἰκόνα ἐπτὰ διαφόρων χρωμάτων. Διὰ σειράς δὲ εὐφυῶν καὶ ποικίλων πειραμάτων ἀπέδειξε τὰ σπουδαῖα ταῦτα ζητήματα· ὅτι τὸ φῶς σύγκειται ἐξ ἀκτίνων δυναμένων νὰ διαιρεθῶσιν· ὅτι ἐκάστη ἀκτίς τοῦ φωτός σύγκειται ἐξ ἐπτὰ ἀκτίνων ἀρχηγόνων, ἐκάστη τῶν ὁποίων πάλιν εἶναι μαλλον ἢ ἕλαττον ἐπιδεικτικῆ διαθλάσεως ἢ αἱ ἄλλαι πρῶται. Ἡ θεωρία τοῦ Καρτεσίου λοιπὸν ἀνετράπη καὶ ἡ ἀληθῆς ἐπιστήμη τῆς ὀπτικῆς τέλος ἀνεκαλύφθη.

Κατὰ τὸ 1666 δὲ, ἐπειδὴ ἐπιδημία ἐνεσκηψεν αἰφνιδίως εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Κανταβριγίας, ὁ Νεύτων διὰ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἀπεσύρθη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του. Ἐστερήθη λοιπὸν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τῶν πηγῶν τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν ὠφελίμων πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἐκ τῶν πρὸς πεπαιδευμένους συναδέλφεόν του· ἀλλ' ἡ ἐποχὴ αὕτη δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοσημείωτος ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐπιστήμης διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς μονώσεώς του ταύτης ἀνεκάλυψε τὴν θεωρίαν τῆς βαρύτητος, δηλ. τὴν διεύθυνσιν τῶν σωμάτων πρὸς τὸ κέντρον τῆς ἡμετέρας σφαίρας. Ἡμέραν τινα, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὸν κήπον του, εἶδε πῖπτον μῆλον ἐκ τινος δένδρου, καὶ ἤρξατο πάραυτα νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῶν γένικῶν νόμων, οἵτινες κατ' ἀνάγκην ἐπένεργῶσιν ἐπὶ τῆς πτώσεως ἔλτων τῶν σωμάτων· ὅταν δὲ κατόπιν ἐπανέλαβε τὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐρεύνας του, εὔρεν ὅτι ἡ

αἰτία, ἥτις προξενεῖ τὴν πτώσιν μῆλου τινός ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κρατεῖ τὴν σελήνην καὶ τοὺς πλανήτας εἰς τὰς ἐκυτῶν τροχιάς, καὶ κανονίζει δι' ἀπλῆς καὶ θαυμασίας δυνάμεις τὰς κινήσεις ὄλων τῶν οὐρανίων σωμάτων. Τοιοῦτοτρόπως ὅθεν ὠφελούμενος ἐκ τῶν νόμων τοῦ Κεπλέρου καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων καὶ σκέψεων, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων, τῆς ὁποίας ἡ γνώσις προήγαγε τὴν ἀστρονομίαν εἰς ἀναμφισβήτητα ἀστρονομικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Κανταβριγίαν, τὸ 1667, προσελήφθη ὡς ἀναπληρωτῆς Καθηγητοῦ εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς ἀγίας Τριάδος, καὶ μετὰ δύο ἔτη διεδέχθη ὡς Καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν τὸν φίλον του διδάκτορα Βαρρόω, δόντα τὴν παραιτησίαν του. Ἐν τῷ διαστήματι χρόνου τινός αἱ μεγάλοι αὐτοῦ ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ὀπτικὴν ὑπῆρξαν τὸ πρῶτιστον ἀντικείμενον τῶν παραδόσεων του· ἐξέθηκε τὴν νέαν περὶ φωτός καὶ χρωμάτων θεωρίαν του μετὰ τόσῃς εὐκρινείας, ὡστε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη περὶ αὐτῶν ἀμφισβησία ὑπῆρχε, καὶ τὸ πολυἀριθμὸν ἀκροατῆριόν του ἐθαύμασεν ἐνταυτῷ τὴν ἰκανότητα τοῦ Καθηγητοῦ καὶ τὴν εὐφυίαν τοῦ εφευρετοῦ. Τὴν 21 Δεκεμβρίου 1674 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σάρουμ, μέλος τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας, ἐπρότεινε τὸν Νεύτωνα ὡς ὑποψήφιον μέλος. Αὕτη ἡ ἐταιρία εἶχε προορισμὸν ὁμοιον τοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἥτοι, ἀπὸ τοῦ 1645, σοφοὶ τινες τοῦ Λονδίνου συνεφώνησαν νὰ συνῆρχωνται ἀπᾶξ καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ πραγματεύωνται περὶ μαθηματικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων, τὸ 1660 ὁμοῦ μόνον ἡ ἐταιρία ἐτακτοποιήθη, καθόσον κανονισμός τις τοῦ 1662 ἐθεμελίωσε ταύτην, διελυθοῦσαν δυσκόλως τὴν ἐποχὴν τῆς πανώλους καὶ τῆς μεγάλης πυρκαϊῆς ἐν Λονδίῳ. Κατὰ τὸ 1667 ἠρίθμει διακόσια μέλη, τῶν ὁποίων ἕκαστον προσήνεγκε συνδρομὴν ἐνὸς σελίνιου καθ' ἑβδομάδα. Εἰς τὴν εἰδήσιν τῆς ὑποψηφιότητός του, οὕτως αὐτοβούλως προταθείσαν ὑπὸ τοῦ Οὐάρδ, ὁ Νεύτων ἔγραψεν ἐπιστολὴν εὐχάριστήριον, ἐν ᾗ ἔλεγε, ὅτι, εἰν ἐξελέγε-

το μέλος, θὰ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, διακοινῶν τῇ ἐταιρίᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ταπεινῶν καὶ μοναστικῶν ἐρευνῶν του, αἵτινες ἤθελον γείνει ὠφελίμοι πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον προτίθειται. Ἐκλεχθεὶς ὅθεν τὴν 11 Ἰανουαρίου μέλος, ὑπεχρεώθη νὰ γράψῃ διὰ νὰ κατορθῶνῃ νὰ χορηγῇ τὴν ἑβδομαδιαίαν συνεισφορὰν του, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀφαιρῇ ἐν σελίνιον καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τοῦ μισθοῦ του, ὃν ἐγκατέλειπε τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ὡς πρὸς ἑαυτὸν αἰ ἐπιθυμίαι του ἦσαν τόσον μέτριαι, ὡστε δὲν παρεπονεῖτο ποτὲ διὰ τὴν ἔλλειψιν χρημάτων, ἐκτὸς ἂταν ἠναγκάζετο νὰ μὴ ἀγοράζῃ βιβλία ἢ ἐργαλεῖα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην, καὶ νὰ μὴ βοηθῇ εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἦτο τότε δέκα ἐννέα ἐτῶν. Ἡ δὲ πρώτη διακοινωνία αὐτοῦ ἐφάνη κατὰ τὸ 1672 εἰς τὸν 24 ἀριθμὸν τῆς ἐκδομένης ἐπιστημονικῆς λογοδοσίας, περιέχουσα τὰς ἐπὶ τοῦ φωτός ἀνακαλύψεις αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἔτος 1683 συνέθεσε τὸ μέγα ἔργον του, ἀρχὰς φυσικῆς φιλοσοφίας, καὶ τὴν 28 Ἀπριλίου 1686 τὰ χειρόγραφον παραδοθὲν εἰς τὴν βασιλικὴν ἐταιρίαν τῷ ἐπιστράτῳ ὁ Ἀπρονόμος Χαλεῦ εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφορὰν καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἡ ἐταιρία ἀπεφάσισε τὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν του ἔξοδα· ἀλλὰ πάραυτα ἡ ἐταιρία ἀνέθηκε τῷ Χαλεῦ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὸ βιβλίον ἐφάνη περὶ τὰ μέσα τοῦ 1687 μετὰ λατινικὰ ἐξάμετρα γεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Χαλεῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Νεύτωνος· τὰ ἀντίτυπα τῆς πρώτης ἐκδόσεως δὲ ἐπωλήθησαν πλέον τῶν 12 σελινίων. Τὸ χειρόγραφον δὲ τοῦτο ὀλόκληρον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ συγγραφέως εἶναι ὁ πολυτιμότερος θησαυρός τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας, ἥτις κατέχει ἐκτὸς τούτου, πλάκα ἡλιακοῦ ὠρολογίου ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος παιδίου ὄντος κατασκευασμένην, καὶ τὸ περιεργὸν ἀντανεκλαστικὸν τηλεσκοπίον κατασκευασθὲν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ 1671. Ἡ δημοσίευσίς του ἔργου τούτου ἀπέδωκε καὶ ἐθεμελίωσε τὴν ὑπόληψιν τοῦ Νεύτωνος· ἐκτοτε δὲ ἐντιμοὶ καὶ πλούσιοι ἦλθον νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι. Κατὰ τὸ ἔτος 1688,

τὸ ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως, ἣτις ἔθεσε ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Γουλιέλμον τῆς Ὠρηγίας, ἐξελέχθη διὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσιν τὸ Πανεπιστήμιον εἰς τὸ κοινοβούλιον, καὶ ἡ αὐτὴ τιμὴ τῷ ἐνεπιστήθῃ ἐκ νέου κατὰ τὸ 4701. Τὸ 1695 ὠνομάσθη ἐπιθεωρητὴς ἐπὶ τοῦ Νομίσματος, καὶ κατήντησε διευθυντὴς τὸ 1699. Τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις ὠνόμασεν αὐτὸν ἀντεπιστέλλον μέλος. Τὸ 1703 ἡ βασιλικὴ ἐταιρεία ἐξελέξεν αὐτὸν Πρόεδρον, καὶ ἐξηκολούθει ἐκλεγούσα καθ' ἕνα τὰ ἐπόμενα ἔτη, εἴκοσι καὶ πέντε φορὰς ἐν ὅλοις, μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Οἱ σοφοὶ ὅμως δυστυχῶς συνεπάγουσι διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀνακαλύψεων συζητήσεις δυσαρέστους οὐδὲν ἄλλο πράττομεν ἐνταῦθα ἢ νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς πρὸς τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Χουὶκ φιλονεικίας, τὴν μεγάλην συζήτησιν εἰς τὴν ὁποίαν περιέπλεξαν τὸ ὄνομά του κατὰ τοῦ Λαίβνιτίου διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπειροστών, καὶ τῆς περὶ συρροῆς ὑγρῶν πραγματικῆς, καὶ τὴν δυσαρεστοτέραν ἐτι ἔριθᾶ, ἣτις κατέστησε τὸν διευθυντὴν τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Γρανθίχης, Φλακμστάεδ ἀδιάλλακτον αὐτοῦ ἐχθρὸν.

Ἐκτός τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύκλου ἐν τῇ ἰδιωτικῇ αὐτοῦ ζωῇ, ὁ Νεύτων ἦτο ἀπλοῦς, χαρῆς καὶ εὐπροσῆγορος ὑπετάσαστο ἀνευσθυμίας καὶ εἰς τὰς ἀφορήτους πολλαίας ἐπισκέψεις, ἀλλ' ἀνεπλήρου τὴν ἀπώλειαν ταύτην τοῦ χρόνου ἐγειρόμενος τὴν πρωΐαν καὶ διανέμων τὰς ἀσχολείας του διὰ τρόπον μεθοδικῷ οὕτως εὖρε τὸ μέσον νὰ ἐργάζεται μέχρι τέλους ἐλεύθερος ὡς εἶχε βιβλίον τι ἐνώπιον καὶ γραφίδα τινὰ εἰς τὴν χεῖρα· τὰ δὲ γενναῖα αἰσθήματά του τῷ ἐνέπνευσαν ἀξιωματικά, μὴ ἐπαναληθῆν παρ' ἄλλου· «οἱ οὐδὲν δίδοντες πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν, πραγματικῶς οὐδὲν ποτε δίδουσι». Τὸ πνεῦμα του διετέλει ἀκαταίτητον καὶ τὸ σῶμα του σχεδὸν μὴ ὑποκαίμενον εἰς ἀσθενείας πρὸς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἀπέθανε δὲ τὴν 20 Μαρτίου 1727 ἔγδοηκοντα τεσσάρων ἔτων μετ' ἀξιοσημείωτου γαλήνης.

Ἀπέδωκε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐ-

πιστήμην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνακαλύπτων τὰς ιδιότητες τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων, ἐξηγῶν τὰς κινήσεις τῶν πλανητῶν, τὴν πορείαν τῶν κομητῶν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παλιβρόσιας. Γεωμέτρης, Φυσικὸς καὶ Ἀστρονόμος, ὁ Νεύτων εἶχε μόλις ἵσους, ποσῶς ὅμως ἀνωτέρους αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις ἔδειξεν ὁ ἴδιος μετὰ πραγματικῆς μετριοφροσύνης ὅτι ἦτο παιδίον ἐνασχολούμενον νὰ συλλέγη τοὺς ἐπὶ τῆς ὄχθης χάλικας, ἐνὼ ὁ ἄπειρος Ὁκεανὸς τῆς ἀληθείας ἐκτείνεται ἀνεξερευνήτως ἐνώπιον αὐτοῦ.

ΔΑΚΡΥ ΚΑΙ ΜΕΙΔΙΑΜΑ.

Τὸ δάκρυ ἀνδρὶ οὐ πρέπει, τῇ γυναικὶ μάλλον ἀρμόζον καὶ ἴδιον τῇ φύσει αὐτῆς· μειδίαμα ἀνδρὶ τε καὶ γυναικὶ ἰδιάζει καὶ οὐκ ἰδιάζει.

Τὸ δάκρυ τοῦ παιδὸς τὸ μετὰ συναισθήματος γενόμενον ὑποδεικνύει ἐπιμονὴν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπομονὴν.
 Τὸ δάκρυ τοῦ νέου ἀπειρίαν δηλοῖ.
 Τὸ δάκρυ τοῦ ἀνδρὸς ἀνανδρίαν τεκμαίρεται.
 Τὸ δάκρυ τοῦ γέροντος βλακείαν φανερώνει.
 Τὸ δάκρυ τῆς παρθένου εἶναι δρόσος τῆς πρωΐας τοῦ ἔξρος.
 Τὸ δάκρυ τῆς ὑπάνδρου εἶναι βροχὴ ραγδαία, στιγμιαία θύελλα.
 Τὸ δάκρυ τῆς γραίας εἶναι χάλαζα ἢ χιὼν, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῆς· εἶναι γεγονός ἀπλοῦν.
 Τὸ δάκρυ τῆς ὠραίας διαλάμπει ὡς μαργαρίτης, ἀλλ' εἶναι συνήθως προμήνυμα ἐκτραχισμένης θυέλλης· εἶναι σαγήνη· εἶναι ἀκατανόητον.
 Τὸ δάκρυ τῆς δυσμόρφου κυλιόμενον ἐπὶ τῶν περιῶν τῆς, ὡς ἡ φαῖσα πλεθόλου

κατὰ ἐχθροῦ, εἶναι τὸ δραστικώτερον ὅπλον τῆς.
 Τὸ δάκρυ τοῦ ἀμαθοῦς κινεῖ εἰς οἶκτον.
 Τὸ δάκρυ τοῦ βλακῶς οὐδὲν ἐκφράζει.
 Τὸ δάκρυ τοῦ μεθύσου φέρει ναυτίαν.
 Τὸ δάκρυ τοῦ φρενοβλαβοῦς προξενεὶ θλίψιν.
 Τὸ δάκρυ τοῦ ἐπαίτου κινεῖ τὴν δογῆν.
 Τὸ δάκρυ τοῦ πανούργου εἶναι φοβερώτερον καὶ τοῦ τῆς ἐχθρῆς δῆγματος.
 Τὸ δάκρυ τοῦ πεπαιδευμένου θαυθεύει.
 Τὸ δάκρυ τοῦ εὐφυοῦς ταραττεῖ.
 Τὸ δάκρυ τοῦ μουσουργοῦ ἄκραν εὐαισθησίαν τῆς καρδίας ὑποδεικνύει.
 Τὸ δάκρυ τοῦ ποιητοῦ σημαίνει ἕκστασιν θεῖαν.
 Τὸ δάκρυ τοῦ εἰλικρινοῦς ἀνυψοῖ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν· ἀλλ' εἶναι καὶ πρέπει νὰ ἦναι τάσῳ σπάνιον, ὅσον αἱ ὠραιαὶ ἡμέραι τῶν χειμῶνα ἐν Λονδίῳ.
 Τὸ δάκρυ τοῦ θανατιῶντος εἶναι ἢ διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν λύπη αὐτοῦ.

Τὸ μειδίαμα τῆς δυσμόρφου κολακείαν ἐμφαίνει.
 Τὸ μειδίαμα τῆς ὠραίας ἀλαζονείας καὶ ἐγωῖσμοῦ τεκμηρίον.
 Τὸ μειδίαμα τῆς γραίας πολλὴν ἀναλογία πρὸς ἐλεγείον ἔχει.
 Τὸ μειδίαμα τῆς ὑπάνδρου ὑπομνησκει αὐτῇ τοὺς τῆς νεότητος χρόνους.
 Τὸ μειδίαμα τῆς παρθένου εἶναι ὁ κῆπος τῆς Ἐδεμ, εἶναι ὄνειρον λησμονούμενον.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ γέροντος σημεῖον ὑπερβαλλούσης εὐχαριστήσεως.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ ἀνδρὸς εὐτραπελίαν ἢ βλακείαν δεικνύει.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ νέου, τὸ πρὸς τὸ μέλλον του θαρβός.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ παιδὸς μὴ ἐννοουμένην εὐχαρίστησιν ὑποδηλοῖ.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ βρέφους εἶναι ὁ διὰ τὸν κόσμον περίγελως αὐτοῦ.

Η ΑΛΙΕΙΑ ΕΝ ΚΙΝΑ.

ὑποθέτουσιν, ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸ ἐν δέκατον περίπου τοῦ λαοῦ ζῆ ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ἀλιεῖας, καθ' ὅσον δι' ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῶν ἀκτῶν τῆς Κίνας διατρέχουσιν ἀκαταπαύστως χιλιάδες πλοίων, ἐνεργούντων ὅτε μὲν ἐν κοινῷ, ὅτε δὲ ἰδίᾳ. Πᾶν εἶδος πανουργίας πρὸς δολοφονίαν τῶν ἰχθύων ἐν Κίνα μετέρχονται ἐπιτυχῶς. Μεταχειρίζοντα ὅλα τὰ διάφορα πρὸς ἀλιεῖαν ὄργανα, ἀπὸ τοῦ ἐκτεταμένου δικτύου τοῦ περιβάλλοντος τὸ διάστημα πολλῶν μιλίων, μέχρι τοῦ λεπτοτάτου ῥάμματος τοῦ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ παιδὸς ἐμπιστευομένου. Ἀλιεύουσι τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν, εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν βράχων, καὶ εἰς τὸ βαθύτερον σκότος, εἰς πλοῖα παντὸς μεγέθους. Δύναται τις νὰ εὖρη ἀλιεῖς καθημένους ἐν ὑπομονῇ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκτεινομένων βράχων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαχόμενων κυμάτων τῆς τρικυμίας, ἀλιεῖς ἐγκαταλειφάντας τὰς κατοικίας των πρὸ πολλῶν μηνῶν. Ἐκαστος τέλος διὰ νὰ ἀλιεύσῃ μεταχειρίζεται τὰ ποικιλότερα μέσα, τὴν

Β.

Τὸ μειδίαμα τοῦ ἐπιθανάτου ἐλπίδα εὐτυχίας εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ἐκφράζει.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ εἰλικρινοῦς ἀναπαύει τὸν ἀκροατὴν.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ ποιητοῦ εἶναι ὀλόκληρον μουσικὸν μελόδραμα.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ μουσουργοῦ γαλήνην τῆς ψυχῆς δηλοῖ.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ εὐφυοῦς εἶναι μεμετρημένον καὶ ἔπεται πάντος ἄλλου, ἢ τὴν πεποιθήσιν του ἐκφράζει.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ πεπαιδευμένου συγκατάθεσιν δεικνύει.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ πανούργου σημεῖον τῆς νίκης αὐτοῦ.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ ἐπαίτου ἀναιδείας ὄζει.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ φρενοβλαβοῦς φρικτὴν ἐμπνέει.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ μεθύσου εἶναι τὸ τοῦ Σατάν.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ βλακῶς εἶναι ἀηδέστατον.
 Τὸ μειδίαμα τοῦ ἀμαθοῦς γέλωτα κινεῖ.

ἐναντίον του ανέμου διά λοξοδρομιῶν θαλάσσοπλοῖον, τοὺς ἀνασυρτήρας, τὰ ἀγκυροστρα, τὰ δίκτυα κτλ. ἐνὶ λόγῳ πάντα τρόπον, δυνάμενον ὑπὸ ἀνθρωπίνης φαντασίας νὰ ἐπινοηθῇ πρὸς ἐπιτυχίαν, διότι δὲν ὑπάρχει λίμνη ἢ τέναγος, ὅπου νὰ μὴ ᾔται πλήρες ἰχθύων. Ἐν Κίνα δὲ ἐν μέρος ὕδατος ἀποφέρει σχεδὸν ἐπίσης καλὸν εἰσόδημα, ὅσον καὶ πλεθρον γῆς εὐφόρου. Ἀπὸ βαθυτάτης πρώτης αἰ πόλεις τῆς αὐτοκρατορίας φράσσονται ὑπὸ ἰχθυοπωλῶν, οἵτινες τὸ ἑαυτῶν ἐμπόρευμα φυλάττουσιν ἐν τῶς δοχείων πεπλαρωμένων ὕδατος, καὶ οἷτινες φροντίζουσι νὰ ῥίπτωσι πάλιν ἐν τῶς κρήνης τινὸς τοὺς μὴ πωληθέντας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἰχθύς.

**ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ἘΠΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ.**

Κατὰ τὸ 1777 ὁ πλοίαρχος Κούκ εὗρεν εἰς Τσίπτην λαὸν ἐκ 200,000 ἀτόμων, καὶ εἰς τὴν ἑκθεσιν τῶν περιηγήσεών του λέγει, ὅτι ἡ ἐκτίμησις του αὐτῆ εἶναι πολὺ πλησίον τῆς ἀληθείας. Ὁ δὲ πληθυσμὸς οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ παιδοκτονίας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων πληγῶν τῆς ἀγρίας ζωῆς. Οἱ αὐτόχθονες γέροντες τῆς ἐποχῆς ἐνθυμοῦνται τὸν μέγαν ἱερέα Τηρουάρι, ὅστις ἀπήγγειλε τὴν ἐξικισίαν προφητείαν, τὴν ὁποίαν ἀπλήρως κατ' ἀρχὰς ὁ λαὸς παρέλάβεν εἰς τὰ χεῖλη του, ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν ἱερέα τοῦτον ὑπολήψεώς του, καὶ τῆς ὁποίας ἐπνευλαμβάνονται καὶ σήμερον ἐτι αἱ συγκινητικὰ στροφάϊ:

Ὁ φοῖνιξ ὁ αὐξήσῃ,
τὸ κοράλιον ὁ ἀναπτυχθῆ
ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος ὁ καύση ζῶν.

Ἡ ἐνεργηθεῖσα ἀπογραφή οὐχι πρὸ πολυῦ, δηλ. κατὰ τὸν πρὸς διερεύνησιν πλῆθὺν τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου, ἐβεβαίωσε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἰθαγενοῦς λαοῦ δὲν ὑπερέβαινε τὰς 9000 ἢ 8000 μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἱεραποστόλων.

Εἰς τὰς Σανδοιχίους νήσους ἡ ἐλάττω-

σις εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ ἱστορία σπανίως προμηθεύει παρόμοια παραδείγματα. Ἡ παράδοσις τῶν ἐγχωρίων σύμφωνα μετὰς ἐκθέσεις τῶν πρώτων θαλασσοπόρων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι εὗρίσκετο ἄλλοτε εἰς ταύτας τὰς ὑδατίνους χώρας, τῶν ἀνθρωπίνων κατοικιῶν, ἕδαφος γόνιμο καὶ καλῶς καλλιεργημένον. Ὁ λαὸς τοῦ ἀρχιπελάγους τούτου ἦτο 500,000 ἀτόμων· οὗτος ὅμως σήμερον δὲν ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τῶν 65,000· τριάκοντα εἰσὶ σχεδὸν ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν γενναίων προσπαθειῶν, τῶν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἱεραποστόλων καταβληθειῶν, ὅτε ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἦτο διπλάσιος.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἡ συνήθης διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι ἀπὸ 70—80 ἔτη, ἀλλ' ὑπάρχουσι περιπτώσεις μακροβιότητος ἀνθρώπων εἰς τὸ ἕσχατον γῆρας φθασάντων. Οὕτως ὑπῆρχεν πρὸ τινος κηπουρὸς τις, ὅστις ἀπέθανεν εἰς τὸ ἑκατοστὸν δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἰς ἕτερος Αἰγιῶ νυμφευθεὶς ἐβδομηκοντοῦτος ἔσχε πέντε τέκνα καὶ ἔζησε μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ εικοστοῦ ἔτους. Ὁ Τζῶν Ἐσσεγγρόμ στρατιώτης κατ' ἀρχὰς κατόπιν ἐργάτης ἔφθασε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκατῶν τεσσαράκοντα τεσσαρῶν ἐτῶν, ὅτε ἔλαμε ταξιδιδιον εἰς λευγῶν ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ὁ Δανὸς Δρακεμβέργ, ὅστις ὑπερέτησεν ὡς ναύτης μέχρι τοῦ ἐννενηκοντοῦ πρώτου ἔτους, ἐνυμφεῖθη ἐκατὸν ἔνδεκα ἐτῶν, καὶ ἔζησε μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους. Ὁ Θωμᾶς Πάρ, πτωχὸς χωρικός, ἦτον ἀκόμη σφριγῶν καὶ κομφεῦόμενος, ἐνῶ ἦτο ἑκατὸν τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν καὶ ἀπέθανε μετὰ δέκα ἔτη. Πολωνός τις ἐκ τῶν περί τῆς Πολύσιας ἦλθεν εἰς τρίτον γάμον, ἀπέκτησε τέκνα καὶ κατὰ τὸ 1796 ἐτῶν ἑκατὸν ἐξήκοντα τριῶν, ἦτο ἀρχοῦντως ὑγιής καὶ εὐθύμος. Εὗρισκαμεν προσέτι, ἐκτὸς τῶν παλαιῶν τούτων κοκάλων, τὸν Ἰωάννην Σουριγκάτωνα ἐκ Νορβηγίας, ὅστις ἀπέθανεν ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐτῶν, ἔχων πρωτότοκον υἱὸν ἑκατὸν τριῶν

ἐτῶν καὶ ἕτερον ἑννέα μόνον ἐτῶν! . . . Τὸν ἄλιεα Ζεγαῖνον, κολυμβῶντα εἰσέτι καλῶς καίτοι ἑκατονταετῆ καὶ ζήσαντα ἑκατὸν ἐξήκοντα ἑννέα ἔτη. Τέλος τὸν Σκῶτον Κεντεγγῆρον καὶ τὸν Οὐγγρον Κζζαρτὰν φθάσαντα σχεδὸν τὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἔτη! . . . Δὲν γνωρίζομεν τινα φθάσαντα τὸ διακοσιοστὸν, ἀλλ' αἱ σημειωθεῖσαι ἡλικίαι μικρὸν ἀπέχουσι ταύτης καὶ εἰςὶ λίαν ἔκτακτοι.

ΠΟΙΗΜΑ.

Κῶμος.

4 Ἰουνίου 1866.

Εἰς τὴν γαλήνην τῆς νυκτὸς τὰ πάντα ἐσιώπων· οὔτε τῶν ὄντων ὀγκηθμοὶ ἠνώγλου τῶν ἀνθρώπων τὰ ὕψη, ποῦ ἐκούραταν αἱ τόσαι φουάραι, οὔτε φωναὶ τῶν βορμερῶν Ἐβραίων μαζ' οἰεταί τὰς Ἀθηναίαις προσκαλοῦν πρὸς ἀγοράν ὑέλων. Μόνο· ὁ μῦς· ὁ πογηρὸς νὰ ἀπολαύσῃ θέλων ὀλίγ' ἀποτραγήματα κροτέι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς· οἱ αὐθάδεις κώναπες κλισμένοι εἰς τοῦ ἀυλοῦν παρὰ τὰς παρειὰς τὰς εὐτραφεῖς· κί' ἀ- [τρίγους.
Καὶ μόνοι νεανίσκοι τρεῖς παράττουν τὰ ἡσύ- [χους.
τῆς νυκτὸς ὥρας· εἰς τὰς οδοὺς ἐκφράζοντες εἰς [αὐτοὺς πόνους, ὅσους προξενᾷν τοῦ ἔρωτος τὰ [βέλη].
Ὁ εἰς ὑπάλλῃλος δραχμάς ἐξήκοντα λαμβάνων [εἰς τὰ κηφνεῖα πάντοτε κατηγορεῖ ὡς πλάνον· τὸν δεῖνὰ μας πολιτικὸν καὶ ἀπορεῖ πῶς εἴη [εἰς τὴν ἀγχνήν ἢ Ἑλλάς τὸν φαυλὸν δὲν ἐκ- [θέτει].
καὶ ἂν ποτε εἰς τὸν ῥήτορα ν' ἀντιεῖπῃ τις τολμήθη, εἶν' ἔτοιμος εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνου ν' ἀκοντίσῃ κατὰ δεκάδας ὕδρων ἐπιθετα, ὁπόσα φυλάττει τὸσον δεξιῶς ἢ φλυαρό· του γλωττα.
Ὁ ἄλλος φοιτητὴς κομφὸς φίλος τῶν Πατησίων τιμῶν· σπανίως τὴν Σχολήν, πλὴν μέγα τῶν Χα- [φρτίων
ἀγλαίσμα, μετὰ τοὺς καπνοὺς κ' ἐγκέφαλον καὶ [μνήμην
πληρῶν σκοπεύει σοβαρῶς νὰ μάθῃ ἐπιστήμην.
Ὁ τρίτος, ὅστις τράχηλον ἀπὸ πρώτης φέρων κωμῆτον, ὡς βοῦς, καὶ δυσθυμῆ καὶ ράπτει, ἦδη [αἰρων

αὐτὸν κιθάραν ἐξαρτᾷ γλυκεῖαν νυκτιλάλον, ὡς ῥυπαρὸς ἀστραγαλᾶς τήλιαν ἀστραγάλων. Ἄλλ' οὗτος εἶν' ἐξαισιος τραγουδιστὴς κ' οἱ (ἄλλοι) οἱ δύο τὸν παρακαλοῦν τὸ ἄσμα του νὰ ψάλῃ. Σ' τὰ χεῖλη τὸν πλαγίαινον ὁ φοιτητὴς ἀρμολογεῖ· κιθάραν κ' ὁ ὑπάλλῃλος κρατῶν ἀντὶ νὰ κρώξῃ ἀγωνιστὴς ν' ἀκολουθῇ τοῦ ράπτου μας τοὺς στόνους ἐν διφωνίᾳ μετὰ φωνῆς ἀρμονικῶς συμφώνους. Οὕτως οἱ φίλοι ἄδοντες διήρχαντο ἡσύχως τοὺς ὁρόμους, ὅπου ἔρρεεν ἀνωφελῆς ὁ ἤχος αὐλοῦ τοσοῦτον θελκτικοῦ καὶ κιθαρῶν εὐφώνων· ἀλλ' ὁλ' αὐτὰ ἦσαν μικρὰ ψιμμαχία μόνον. Εἰς τὴν γωνίαν ὑψηλῆς λευκῆς· τινοσ οἰκίας αἰφνης ἐστάθ' ἡ μουσικὴ τριάς τῆς συνοδίας. Ἐκεῖ τὴν μάχην ἐμελλον οἱ φίλοι νὰ συνάψουν καὶ ἠλπιζον τοῦ ἔρωτος τὴν φλόγα νὰ προσάψουν εἰς στήθη δύο Κυριῶν ἢ δύο θεοπέτων, ὡς ἔλεγον οἱ φλογεροὶ τοῦ στήθους· στεναγμοὶ τῶν. Αἰτρες ἐκβάλλει ἀρχετὰς· ὁ εἰς λευκῶν φλεγμάτων μετὰ σπουδῆς· καὶ λάρυγγα καὶ πνεύμονα σπαράτ- [των,
καὶ τὴν μεγάλην βίνα του ὁ ἄλλος καθαρὶζων ἐμφανίζεται ὑπεροχῆν κομπαστικῶς ἐλπίζων· ὁ φοιτητὴς ἀνήσυχος τὸ στόμα του ἀνοιγῶν ἀέρα εἰς τὰ στέρα του συνάγει οὐκ ὀλιγον. Ὁ ράπτης τέλος ἤρχισε τὸ ἄσμα μετὰ ζήλου· κ' εἰς τὴν γλυκεῖαν του φωνῆν εὐθὺς τοῦ ὑπάλ- [λήλου
οἱ φθόγγοι ἀνεμίστησαν. Φιλοτιμία πόση! Ἐρρητοῦν τὰ πρόσωπα, αἱ παρειᾶί φυσῶσι τοῦ ἄλλου ὀλοστρόγγυλοι, καὶ προτιμᾷ νὰ σκάσῃ ἡ τρίτος, ἂν τὴν φίλην του δὲν χάρη νὰ θαυμάσῃ· πρὸς τὰ κλειστὰ παράθυρα τὸ βλέμμα ὄλων τείνει· μετὰ μικρὸν ἀκούεται τρίγμος, ἡ δὲ Σελήνη φωτίζει δύο κεφαλὰς κομφάς, εἰς ἃς προσθέτει χάριν ἢ νύξ κ' ἀδρότητα περισσότεραν ἔτι. Ἐκ τῆς πολλῆς· ὁ φοιτητὴς χαρᾶς του δὲν ἠξέβριε ποῦ νὰ πατᾷ τὰ δάκτυλα, ποῦ τὰς φωνὰς νὰ εὔρη· ὁ δὲ πτωχὸς ὑπάλλῃλος νομίζων, ὅτι πλέον κατέκτησε τῶν πόλων του τὸ ἄνθαμα τ' ὤρατον, τὸ μέλλον του πανόλθιον ἀσμένως ἀναπλάττει, κ' ἐνῶ ἐκθύμως τραγουδοῦν τὸν λάρυγγα σπαράττει μετρεῖ ὁ τάλας τάλαντα προῖος ποθητοτέρας, καὶ, ἂν δὲν ἔχῃ, λησμονεῖ, τὸν ἄρτον τῆς ὑστέρας. Ἄλλ' ἡ χαρὰ τῆς γῆς αὐτῆς μᾶς εἴνε στιγμιαία, λέγει ἰσχνή τις εὐλαθὲς καὶ φλυαροῦσα γράτα, μόνον εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὅπου τὸ πᾶν εὐ- [φραίνει
τοὺς ἀγαθοὺς, αἰώνιος ἡ τέρψις διαμένει. Καὶ ὅμως τότε· ἐνόμιζον τὰ ὄντ' αὐτὰ τ' ἀθῶα τὴν γῆν· Ἐδέμ καὶ εὐατρὺς ὡς εὐτυχεῖς τῆς ζωᾶ. Ἄλλ' αἰφνης πνεύμα πογηρὸν βρακάδας δύο [στελλει
μετὰ βοπάλων προσφῶν· εἰς ὄνου μόνον μέλη, καὶ εἰς ἐκείνας τὰς λαμπράς τοῦ κώμου ἀρμονίας, αὐτοὶ μετ' ὕβρεις ἀπαντοῦν βαναύσοι καὶ βαρείας. Μόλις ὡς· λόγγην τὸν αὐλὸν ὁ φοιτητὴς προσφάνει νὰ τείνῃ ἐναντίον τῶν, ἐν ᾧ πληγὰς λαμβάνει ἀρκούτας ὁ ὑπάλλῃλος εἰς τὴν δυστυχῆ του ράχνιν

ἀσπίδα τὴν κιθάραν του ματαίως εἰς τὴν μάχην |
προτείνει οὗτο· ἐντρομος, ματαίως ἢ φωνὴ του
κηρύττει, πῶ καταπατοῦν τὰ δίκαια πολίτου·
ἐκεῖνοι πληγὰ πάντοτε ἐντρέβου σφοδρότερας
κ' εἰς τῶν τριῶν τὰς κεφαλὰς, τὰς βράχεις, τὰς
(γαστέρας.

Ὅσον ὁ κτύπος ἦν σφοδρός, τόσον σφοδρός κ' ὁ
(γέλωσ
τῶν κορασίδων, αἵτινες πρὶν ἤκουον τὸ μέλος
τῶν δευρομένων αἰοῶν μεθ' ἡδονῆς ὁμοίας·
ἀλλὰ ὁ γέλωσ των πατῆρ ἀκούων συναυλίας
ἀπὸ πλατέα στοματα διηνεκῶν γελώτων
τὰ ὄνειρά του ἔχασε· τὸν ὕπνον του τὸν πρῶτον
καὶ μετ' τὸν σκοῦφον ἐγέρθεισ θυμῶ φωνὴν ἐκ-
(βάλλει.

τοῦ γερωντίου στιβαρός ὁ γρόνθος συνεστάλη
κ' εἰ: τὰ θεὰ ἀ προσεγγίων μι·ρά·φιλοφροσύνας
μετ' ἄκρυα τὰ· ἔφερον εἰς τὰ· ἐρήμους κλίνας.
Κ' οἱ κωμασταὶ τοὺς βῆδοιμοὺς δὲν ὑποφέρου
πλέον·
τὰ ἔχνη τῆς φυγῆς δηλοῖ τὸ αἷμα ῥινός ῥέον·
ἢ συντριβεῖσα αὐτῆ ῥίς τοῦ ὑπαλλήλου ἦτο·
ἢ δυοσωχῆς τὸν κῶμόν του ἀείποι· ἐνθυμεῖτο.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ.

Ἐνθυμεῖσαι.

Ἐνθυμεῖσαι, πρὶν ἴδωμεν ἔτι
τὰ· ἀκάνθας τοῦ βίου αὐτοῦ,
πρὶν γνωρίσωμεν λύπας θνητοῦ,
ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνα τὰ ἔτι;

Πρὶν τὸ μέτωπον φέρωμεν χεῖρα,
πρὶν τὸ βλέφαρον γίν' ἐρυθρόν,
πρὶν τὸ δάκρυ κυλίσῃ λαμπρόν,
πρὶν χάρις ἡμῶν στόνους ἢ πέτρα;

Πῶ, τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς ἐμειδία,
πῶ, προσέφερον ἄνθη ἡμῶν,
ὅπως πλέκωμεν πᾶσαν στιγμὴν
τῶν ἐρώτων στεφάνους μετ' αἱ!

Ἐνθυμεῖσαι; ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι·
ἐκ τοῦ νοῦ μου οὐδὲν σ' ἀποσπᾶ.
ναυαγός, ὃν ὁ σάλος κτυπᾶ,
εἰς τὴν μνήμην σου, ναί, θά κρατοῦμαι.

Ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ, ἐγὼ μάτην
ἐκτοτε δυναρ τοιοῦτον ζητώ·
ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ ἐν κρυπτῶ,
θά διώκησ μικρὸν τὴν ἀπάτην.

Κ. ΚΑΜ . . .

Τὰ δύο ἄνθη.

I

Ἡμέρα γλυκεῖα
ἀνοίξεως ἦτο·
ἐπάνω εὐδία
καὶ κάτω σιγή.

Λαμβάνω μ' ἀγάπην
ἄνθων δύο σπόρους,
κ' εἰς εὐξενον δάπιν
τοὺς ἐκρυψ' ἢ γῆ·

Ἄλλήλων πλησίον
μετὰ τινα χρόνον
ἀνεῦρον δακρύων
τὰ ἄνθη χλωρά.

II

Νῦν εἶναι χειμῶνος·
—τὸ ἔαρ παρήλθεν—
ὠρύεται στόνος
ἀγρίου βορῆ.

Ὁ ἄνεμος πνέει,
σωρεύονται νέφη·
ἐν ἄνθος μου κλαίει·
θά παύσῃ νὰ ζῆ;

ὦ! μὴ τὸ μαράνη
πνοῆ τοῦ ἀνέμου,
εἰ δὲ θ' ἀποθάνῃ
καὶ τᾶλλο μαζύ.

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΑΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΠΟΡΚΕΡΑΔΑΙ.

Δύο Ἄγγλοι ἐστοιχημάτισαν.
Κοινόν, κοινότατον ὡσεὶ ἔλεγον: δύο
ἐφημεριδογράφοι ἐξυβρίσθησαν, δύο μαθη-

ταὶ τοῦ Γυμνασίου ἐκκμν στίχους, δύο
ὑποψήφιοι ἀπέτυχον, δύο συνδρομηταὶ τοῦ
Ἰλισσοῦ δὲν ἐπλήρωσαν κτλ.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τὸ στοίχημα.

Ἔστοιχημάτισαν τὶς πρῶτος θ' ἀποθά-
νη· ὁ ἐπιζήσας ἐμελλε νὰ πληρῶσῃ εἰς τὴν
οἰκογένειαν τοῦ ἀποθανόντος μέγα τι χρη-
ματικὸν ποσόν.

Ἡμέραν τινὰ . . . ἄλλ' ἐλησμόνησα νὰ
γνωστοποιήσω τὰ ὀνόματά των ὀνομά-
ζοντο Τζῶν καὶ Διζ'. Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν
ὁ Τζῶν ἐπεσεν ἀσθενῆς, τὴν ἐπαύριον ἔ-
χασε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν ἐπαύριον ἐ-
ψυχομάχη.

— Πόσας ὥρας θὰ ζήσῃ ἀκόμη; ἐρω-
τᾷ ὁ Διζ' τὸν ἱατρόν. — « Ἐν τέταρτον.»
Καταβάζει ὁ Διζ' εἰς τὸν κήπον καὶ προ-
μηθεύεται μέγα σχοινίον. — Πόσα λεπτά
ζῆ ἀκόμη ὁ Τζῶν; φωνάζει ἐκ τοῦ κή-
που. — Δέκα λεπτά. — Καλῶς· καὶ δέ-
νει τὸ σχοινίον εἰς κλάδον δένδρου. —
Πόσα λεπτά ζῆ ἀκόμη; — Ἐπτά. Ἄνα-
θαίνει ἐπὶ ἔδρας καὶ περᾶ τὸ σχοινίον εἰς
τὸν λαμόν του. — Πόσα λεπτά ζῆ ἀκό-
μη; — Πέντε . . .

Ἀποθῆι διὰ τοῦ ποδῆς τὴν ἔδραν, τα-
λαντεύεται ἐκκρευῆς καὶ ἀποθνήσκει δύο
λεπτά πρὸ τοῦ Τζῶν, καὶ κερδίζει οὕτω
τὸ στοίχημα.

Ὁ Ἄγγλος, ὅταν δὲν ἀνταγαπᾶται, νο-
μίζει ἐαυτὸν προσβεβλημένος.
Ὁ Ἰταλὸς εἶναι κατατεθλιμμένος.
Ὁ Ἰσπανὸς ἀπαρηγόρητος.
Ὁ Γερμανὸς παρηγορεῖται ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.
Ὁ Γάλλος εἶναι ἤδη παρηγορημένος.
Ὁ Ἀθηναῖος γίνεται ποιητής.

Ὁ ποιητής — Ἄχ! φίλε μου, μετ' ἐκλείψαν
Ὁ φίλος του — Συμπάσχω καὶ ἐγὼ
Ὁ ποιητής — Τοὺς στί. . χους μου!
Ὁ φίλος του — Τὸν κλέπτην σου ἐ-
λεεινολογῶ.

Ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐνοχλοῦμενος
ὑπὸ φλυαρίου τινός, ὅστις, κρατῶν αὐτὸν
ἐκ τοῦ γενείου, ἐκ τῶν ἱματίων καὶ διὰ
τῆς χειρὸς τύπτων ἐπὶ τοῦ ὤμου, διηγεί-
το ἐπὶ ὀλοκλήρου ὥρας διάφορα ληρήμα-
τα, ἐπαναλαμβάνων πολλάκις:

— Δὲν εἶναι θαυμαστὸν τοῦτο, Ἀρι-
στότελες;

— Ὅχι, ἀπήντησε, δὲν εἶναι. Θαυμα-
στὸν εἶναι, πῶς ὁ ἔχων πύδας σὲ ὑπομένει.

Ἡρωτήθη ποτὲ ὁ Μίλτων ἂν θὰ διδά-
ξῃ ξένας γλώσσας εἰς τὰς θυγατέρας του.

— Εἰς τὴν γυναικῆ ἀρετὴ ἤδη εἶναι
μία γλώσσα, ἀπήντησε.

Κυρία τις τόσω λεπτὴ ἦτο περὶ τὸ κε-
φάλαιον τῆς σεινῶ· ητος, ὥστε ἐπέπληττε
τὸν διευθετοῦντα τὴν βιβλιοθήκην αὐτῆς,
διότι ἔθεσεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως τοὺς
ἄρρενας καὶ θήλεις συγγραφεῖς.

Εἰς λαμπρόν τινα χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔ-
διδεν ὁ Βασιλεὺς Δροπλόδος, κίριός τις
κομψὸς προσεκέλεσε, χωρὶς καλῶς νὰ πα-
ρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον, κυρίαν τινὰ διὰ
νὰ χορεύσῃ. — Κύριέ μου, ἀπήντησεν αὐτῆ,
ἐκάματε τὰ στιβάλλιά μου τόσω στενὰ,
ὥστε ἀδύνατον μ' εἶναι νὰ χορεύσω.

Κυρία τις ἔλεγεν εἰς νέον ὑψηλοῦ πολὺ
ἀναστήματος.

— Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἄνδρα
τόσω ὑψηλόν.

Ὁ νέος ἐπαράχθη, ἀλλ' ἠγάπα τὴν Κυ-
ρίαν καὶ προσεπάθει ν' ἀνταγαπηθῇ, ὅπερ
καὶ κατόρθωσεν. Ἡ Κυρία ἐνικήθη καὶ
ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἠττάν της. Ἡ-
μέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐφάνετο μάλλον ῥεμ-
βώδης ἢ κατὰ τὸ σύνθετος, ὁ νέος τὴν ἠτ-
τώτησεν τί σκέπτεται.

— Σκέπτομαι, απεκρίθη, ὅτι... ἡμέ-
ρα τῆ ἡμέρα σμικρύνεσθε.

— Διατί δὲν μὲ ἀνεθέσατε τὰς ὑπό-
θέσεις σας; ἔλεγε καθ' ὁδὸν δικηγόρος τις,
ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων ἐν Ἀθήναις τῶν
ἄνευ πελατῶν, πρὸς ἰατρὸν, ὃν συνήντησε.

— Διότι δὲν ἠσθενήσατε ὅταν ἀσθε-
νήσιτε, θὰ σὰς ἀναθέσω τοιαύτας, ἵνα
συμφηφίσωμεν τὰς δαπάνας ἐλάτερός.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω χρήματα, ἔλεγέ τις
πρὸς τινὰ φιλονείκουντα μετ' αὐτοῦ, εἶμαι
πτωχὸς ἄνευ ὀβολοῦ, ἀλλ' ἐν τῇ ὀργῇ μου
δύναμαι νὰ ἐξοδεύσω δέκα καὶ εἴκοσι χι-
λιάδας δραχμῶν.

— Τίς ἐδωρήσατο τὴν χελώνην ταύ-
την; ἠρώτα πρὸ τινων ἡμερῶν κύριός τις
ἐνα τῶν κλητῆρων τοῦ φυσιολογικοῦ Μου-
σείου, δεικνύων μεγάλην τινὰ χελώνην,
νεωστὶ εἰς τὰ τάγματα ἐκεῖνα τῶν μὲ ὑέ-
λινα ὄμματα ζῶων προστεθεισαν.

— Μὰς τὴν ἔστειλαν ἀπ' ἐξῶ οἱ μ.ο-
νογενεῖς, ἀπεκρίνατό ὁ κλητῆρ μετὰ
θάρρους καὶ ἀλαζονείας, ὀλοκλήρου τῆς
ἱστορίας τοῦ ζώου ἀρξάμενος καὶ διαβε-

βαιῶν ὅτι Ἄγγλος τις ἔδωκε λίρας ἀντι-
σταθμιζούσας πρὸς τὸ βᾶρος τοῦ ζώου.

Ἡμέραν τινὰ οἱ δύο φίλοι Ρ. καὶ Κ. εἰ-
σῆλθον ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κήπου ἀνα-
ζητοῦντες τὸν κοινὸν φίλον Σ. Ματαίως
ἀναζητήσαντες ἐξῆλθον ἐκ τῆς ὀπισθεν
θύρας καὶ ἐπροχώρουν συνομιλοῦντες πρὸς
τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Ὀρφανίδου. — Ἴδου,
λέγει, ἀπαθῶς ὁ Ρ. ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ
καθίσταται σπουδαιοτέρα ἡ ὀμιλία, δια-
κρίνω ἐρχόμενον τὸν φίλον μας Σ. Ὁ Κ.
προσέχων ὅλως εἰς τὴν ὀμιλίαν ἐξηκολού-
θει συζητῶν (νομίζω ἐπρόκειτο περὶ Φλου-
ράνης) καὶ μόνον ὅτε εἶχον ἤδη φθάσει πρὸ
τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ τῆς Χίου δούλης,
ἐνθυμήθη καὶ στραφεῖς: — Ποῦ εἶναι λοι-
πὸν ὁ Σ. ὃν εἶδες ἐρχόμενον; ἠρώτησεν ὁ
Κ. » Ἀπορίαν μεγίστην δεικνύων τότε ὁ
Ρ.: — Πῶς διάβολο ἠπατήθην, λέγει: ἐνό-
μισα ὅτι ὁ καπνός, ὃν ἔβλεπα ἀναθρώ-
σκοντα ἦτο τοῦ σιγάρου τοῦ Σ, ἐνῶ δὲν
βλέπω εἰμὴ τὴν καπνοδόχον τοῦ ἀνθρώπου
τοῦ Κ. Ὀρφανίδου!

Σημείωσις. Ἰὰ σιγάρα τοῦ Σ. εἶναι περι-
βόητα διὰ τὸ μέγεθός των ἐν Ἀθήναις: ὁ καπνός
παράμιλλται πρὸς καπνοδόχον.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝῳ
ΦΥΛΑΞΑΔΙῳ ΑἸΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Τὸ στοιχείον τοῦ ἀλφαβήτου Υ.

ΑἸΝΙΓΜΑ.

Δὲν ὑπάρχω πλὴν τρομάζεις ἂν πότε μὲ ἀπαντήσης.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς κἀπὸ τῆς κεφαλῆς
τέρπεσαι εἰς τὴν φωνὴν μου καὶ οὐδὲλως μὲ φοβεῖσαι.
Κινδυνεύεις ὅμως, φίλε, ἂν προσεκτικὸς δὲν ᾦσαι,
μῖα χάριτος ἀσκόπως, κεφαλὴν ἂν μὲ δωρήσης.

Κ.

ΓΡΙΦΟΣ.



γῆτος ἐκ τῶν Ἀντιλλῶν.

